

NÁRODNÁ BANKA SLOVENSKA

ul. Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava 1

Najvyšší súd Slovenskej republiky	
PODATEĽŇA – ev. č. 3	
Osobne/ Obálka pripojená	
Dátum	26-10-2016
Hod./min. <i>17-</i>	Kolky:
Počet rovnopisov: <i>1x</i>	Počet príloh: <i>3</i>
Číslo zaznamu:	
Pridelené útvary:	Podpis: <i>[signature]</i>

Najvyšší súd Slovenskej republiky
Župné námestie 13
814 90 Bratislava 1

E-mail: podatelna@nsud.sk, nfo@nsud.sk

na predloženie veci dovolaciemu súdu:

Okresný súd Bratislava I
Záhradnícka 10
812 44 Bratislava 1

E-mail: podatelnaOSBA1@justice.sk

K spisu OS sp. zn. 22C 372/2009
(IČS: 1109240062)

Vec: **Dovolenie žalovanej proti celému druhoінштанчнému rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 z 21. 7. 2016 o potvrdení medzitýmneho rozsudku prvoінштанчného Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 zo dňa 12. 10. 2015 [dovolenie podľa ustanovení § 420 a § 421 CSP].**

Žalobkyňa (žalobca):

Rapid life životná poisťovňa, a.s. (do 31. 12. 2008 Prvá česko-slovenská poisťovňa Rapid, a.s.);
IČO: 31690904; sídlo: Garbiarska 2, 040 71 Košice
zástupca JUDr. Gabriel GULBIŠ; adresa AK: Němcovej 22, 040 71 Košice;
JUDr. Martin BEZÁK, PhD.; adresa AK: Klincová 15, 821 08 Bratislava 2

[ďalej tiež len „žalobca“, „navrhovateľ“, „žalujúca poisťovňa“ alebo „poisťovňa Rapid“]

Žalovaná (odporkyňa):

1. Slovenská republika, za ktorú podľa žalobkyne koná **Národná banka Slovenska**;
IČO NBS: 30844789; sídlo NBS: ul. Imricha Karvaša 1, 813 25 Bratislava 1

[ďalej tiež len „žalovaná“, „odporkyňa“ alebo „zastupujúca NBS“]

2. Slovenská republika, za ktorú podľa žalobkyne koná **Ministerstvo financií Slovenskej republiky**; IČO MF: 00151742; sídlo MF: Štefanovičova 5, 817 82 Bratislava 15

Počet na OS podaných vyhotovení tohto podania: 4 (po 1 pre NS, pre OS, pre žalobcu a pre MF SR)

Prílohy: 3 [priložený e-kolok za 40 € (pre OS) + kópie prvoінштанчného aj druhoінштанчného rozsudku]

Počet strán tohto dovolania: 29

I.

Úvodný opis postupu v súdnej veci

1.1. Žalovaný štát (Slovenská republika), za ktorý konajú žalobkyňou (poisťovňou Rapid) označené dva orgány verejnej moci – *1. Národná banka Slovenska a 2. Ministerstvo financií Slovenskej republiky* – sa od podania žaloby z 3. 4. 2009 stal stranou (účastníkom) súdneho sporu o náhradu údajnej (*reálne neexistujúcej*) škody v žalovanej výške 32 189 864 eur s príslušenstvom spôsobenej vraj pri výkone verejnej moci kvôli údajnému nesprávnemu úradnému postupu pri dozore (dohľade) nad žalujúcou poisťovňou Rapid podľa žalobkyňou vznášaných (*skutočnosti odporujúcich*) skutkových tvrdeniach o údajnom nesprávnom úradnom postupe nad poisťovňou Rapid v dobe rokov 1995, 1999 a 2003. Tento údajný nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru*) v roku 1995 udelilo poisťovní Rapid ňou požadované povolenie na podnikanie poisťovne (č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995) a že Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru*) pri kontrole na mieste v roku 1999 a následne ani Úrad pre finančný trh (*ako dobový orgán dohľadu*) pri dohľade na mieste v roku 2003 nemali zásadné výhrady proti poisťovacej činnosti poisťovne Rapid, hoci poisťovňa Rapid pochybila už vo svojom obchodnom pláne predloženom v povoloňavacom konaní a mylne pre seba si vykalkulovala „prinízke“ sadzby poistného používané samotnou poisťovňou Rapid pri vykonávaní poisťovacej činnosti slobodným uzatváraním občianskoprávných poistných zmlúv zo strany poisťovne Rapid (§ 37 ods. 1 OZ), čo vraj v konečnom dôsledku spôsobilo vznik a postupné narastanie údajnej škody (*vrátane ušlého zisku*) pre poisťovňu Rapid. Pritom žalobkyňa (poisťovňa Rapid) vo svojej žalobe z 3. 4. 2009 sa explicitne odvoláva na zákon č. 58/1969 Zb. (*zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom*) vzťahujúci sa na nesprávny úradný postup pred 30. 6. 2004 a irelevantne (*aj dobovo irelevantne*) sa tiež odvoláva na následný zákon č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (*zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci*), ktoré ako osobitné zákony (*lex specialis*) regulujú špecifické občianskoprávne vzťahy [vid' § 20 zákona č. 58/1969 Zb. a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.], teda tieto zákony (č. 58/1969 Zb. ani č. 514/2003 Z. z.) vôbec neregulujú dohľad ani pôsobnosť na dohľad nad finančným trhom (*a to ani v oblasti dohľadu nad poisťovníctvom*).

1.2. V priebehu súdneho sporu (IČS: 1109240062) medzi žalujúcou poisťovňou Rapid a žalovaným štátom (Slovenskou republikou), ktorý sa začal podaním žaloby z 3. 4. 2009, boli dosiaľ vydané viaceré súdne rozhodnutia, a to zamietaný rozsudok prvoinštančného (*prvostupňového*) Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-332 z 2. 4. 2012, zrušujúce uznesenie odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Co/315/2012 z 30. 4. 2015, medzitémny rozsudok prvoinštančného Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 z 12. 10. 2015 a ostatne druhoinsťančný (*druhostupňový*) rozsudok odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 z 21. 7. 2016.

1.3. Dosiaľ ostatným súdnym rozhodnutím v predmetnom súdnom spore je odvolací rozsudok druhoinsťančného Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 z 21. 7. 2016 [*o potvrdení medzitémneho rozsudku prvoinštančného Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 zo dňa 12. 10. 2015*], ktorý žalovanému štátu (SR) konajúcemu (*zastupovanému*) podľa podanej žaloby v 1. rade prostredníctvom NBS bol

doručený dňa 26. 8. 2016, čo znamená, že dvojmesačná lehota na podanie dovolania proti tomuto druhoінштанчнému rozsudku trvá do 26. 10. 2016 (*vrátane*). **Žalovaný štát (SR konajúca prostredníctvom NBS) týmto v zákonnej lehote na základe ustanovení § 419 až § 457 v spojení s § 470 Civilného sporového poriadku (aj s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku) a v rozsahu dovolacích dôvodov ustanovených v § 420 písm. f) a c) a § 421 ods. 1 písm. a) a b) v spojení s § 470 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku podáva dovolanie proti celému zmätočnému, nepreskúmateľnému, nedôvodnému, nespravodlivému a nezákonnému druhoінштанчнému rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016, ktorý arbitrárne spočíva na nesprávnom posúdení veci a nerešpektuje súdnu judikaturu, ale taktiež došlo k arbitrárnemu porušeniu esenciálnych procesných práv žalovaného až s intenzitou porušenia základného práva na spravodlivý proces, pričom žalovaný štát (*ako strana konania*) sám osebe nie je schopný samostatne konať pred súdom a navyše na druhoінштанчном súde (*v dôsledku rozhodovacej súdnej činnosti*) už za žalovaný štát nekonal zákonom určený príslušný orgán verejnej moci – MF SR (*príslušný zákonný zástupca*). Súdny proces o predmetnom súdnom spore (IČS: 1109240062) prebieha už od 3. 4. 2009, pričom počas tohto súdneho procesu nový Civilný sporový poriadok [*zákon č. 160/2015 Z. z., ďalej tiež len „CSP“*] od 1. 7. 2016 nahradil dovtedajší Občiansky súdny poriadok [*zákon č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej tiež len „OSP“*], ktoré navzájom odchyľne vymedzili dovolacie dôvody. Občiansky súdny poriadok (OSP) v rámci zákonnej regulácie dovolania v ustanoveniach § 236 až § 243d vymedzil dovolacie dôvody v § 237, § 238 a § 239 v spojení s § 241 ods. 2 OSP, respektíve od 1. 7. 2016 nový Civilný sporový poriadok (CSP) v rámci zákonnej regulácie dovolania v ustanoveniach § 419 až § 457 vymedzil dovolacie dôvody v § 420 a § 421 v spojení s § 470 ods. 1, 2 a 3 CSP. Aj vzhľadom na túto zmenu procesných kódexov (*vrátane dovolacích dôvodov*) a neexistenciu súvisiacej judikatury o súbehu a prekryvaní sa viacerých relevantných novo ustanovených dovolacích dôvodoch je týmto dovolaním (*aj z dôvodu opatrnosti*) uplatnený jednak relevantný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale zároveň je uplatnený aj relevantný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pretože niektoré relevantné kľúčové právne aspekty (*pre predmetný súdny spor*) už boli v judikature odvolacieho súdu riešené, ale v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli posudzované a riešené všetky relevantné kľúčové právne aspekty (*pre predmetný súdny spor*) v ich vzájomnej komplexnosti a súvislosti. Taktiež sú týmto dovolaním uplatnené aj relevantné dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) a c) CSP. **Pritom napadnutý druhoінштанчнý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016 – v spojení s prvoinштанчným medzitýmym rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 z 12. 10. 2015 – je už vo svojej podstate postihnutý vadami, na ktoré sa plne vzťahujú dovolacie dôvody podľa § 420 a § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku a ktoré sú podrobnejšie uvedené v iných častiach tohto dovolania.****

II.

Rozporné, zmätočné a nezákonné výroky rozsudkov oboch nižších súdov o priznaní základu nároku a aj o zamietnutí nároku proti žalovanému štátu

2.1. Druhoінштанчнý Krajský súd v Bratislave v odvolacom konaní vydal rozsudok sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016, ktorým v celom rozsahu potvrdil zmätočný

a nezákonný prvoinštančný (prvostupňový) medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 zo dňa 12. 10. 2015 vo veci žalobcovej žaloby z 3. 4. 2009 o náhradu údajnej (*reálne neexistujúcej*) škody spôsobenej údajne pri výkone verejnej moci (*d'alej tiež len „medzitýmny rozsudok“, „prvoinštančný rozsudok“*).

Druhoinsančný krajský súd sa teda svojím rozsudkom z 21. 7. 2016 plne stotožnil aj s prvými dvoma rozporuplnými, zmätočnými a nezákonnými výroky prvoinštančného medzitýmneho rozsudku z 12. 10. 2015 o merite veci, podľa ktorých

1. „**Základ nároku žalobcu na náhradu škody voči žalovanému** v 1. rade **je daný**“, pričom žalovanou v 1. rade bola a je **Slovenská republika** (*konajúca cez Národnú banku Slovenska*) a že zároveň

2. „**Súd žalobu žalobcu voči žalovanému** v 2. rade **zamieta**“, čím súd zamietol žalobný nárok žalobcu na náhradu škody voči žalovanému, pričom tou istou žalovanou aj v 2. rade bola a je **Slovenská republika** (*konajúca cez Ministerstvo financií SR*).

Obidva nižšie súdy (prvoinštančný okresný súd aj druhoinsančný krajský súd) **výrokmi svojich rozsudkov zároveň aj priznali základ nároku a aj zamietli nárok toho istého žalobcu (poist'ovne Rapid) na náhradu tej istej údajnej škody (z titulu toho istého údajného nesprávneho úradného postupu) proti tomu istému žalovanému (štátu, Slovenskej republike), čo je absolútne rozporuplné, zmätočné a nezákonné**. Okrem súdnych rozhodnutí, ktoré sú napadnuté týmto dovolaním, podľa dostupných zdrojov judikatúry neexistuje žiadne iné súdne rozhodnutie (*nieto rozhodnutie Najvyššieho súdu SR*), ktorým by súd zároveň aj priznal a aj zamietol nárok či základ nároku toho istého žalobcu na náhradu tej istej údajnej škody proti tomu istému žalovanému.

2.2. Zároveň v tejto súvislosti treba poukázať na ustanovenia § 1 zákona č. 58/1969 Zb. a § 3 ods. 1 písm. a) a d) zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorých štát (*Slovenská republika*) zodpovedá za škodu spôsobenú štátnymi orgánmi nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (*do 30. 6. 2004*), respektíve štát (*Slovenská republika*) zodpovedá (*od 1. 7. 2004*) za škodu spôsobenú štátnymi alebo inými orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom (*okrem zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy od 1. 7. 2004*).

Pritom zákon č. 58/1969 Zb. až do 30. 6. 2004 vo svojich ustanoveniach § 25 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 2 striktne vymedzoval iba ministerstvá a iné ústredné štátne orgány a zákon č. 514/2003 Z. z. od 1. 7. 2004 vo svojich ustanoveniach § 4 ods. 1 a 2 vymedzuje (*od 1. 7. 2004*) štátne a iné orgány verejnej moci (*právnické osoby*), ktoré sú príslušné konať za štát (*Slovenskú republiku*) v právnych vzťahoch vo veciach zodpovednosti (*občianskoprávnej zodpovednosti*) štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Konkrétne zákon č. 58/1969 Zb. vo svojich ustanoveniach § 25 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 písm. b) a § 9 ods. 2 nepretržite (*od 1. 7. 1969 až do 30. 6. 2004*) striktne predpisoval, že v právnych vzťahoch vo veciach zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom má za Slovenskú republiku (štát) oprávnenie konať (zastupovať) len ministerstvo alebo iný ústredný štátny orgán, ktorému patrí do pôsobnosti odvetvie (oblasť), kde vznikla škoda v dôsledku vydania nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu,

a ak niet takéhoto ústredného štátneho orgánu [*ktorých sústavu pôvodne vymedzoval zákon SNR č. 347/1990 Zb. v znení neskorších predpisov a od 1. 1. 2002 ich sústavu vymedzuje zákon č. 575/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov*], tak zastupovať štát je príslušné Ministerstvo spravodlivosti SR.

Uvedená špecifická právna úprava v zákone č. 58/1969 Zb. (respektíve od 1. 7. 2004 v zákone č. 514/2003 Z. z.) o zastupovaní štátu (*Slovenskej republiky*) vo veciach zodpovednosti (*občianskoprávnej zodpovednosti*) štátu za škodu nadväzuje na všeobecnú občianskoprávnú úpravu o zastúpení podľa ustanovení § 22 ods. 1 a § 23 Občianskeho zákonníka (*zákona č. 40/1964 Zb.*), ktoré nepretržite už od 1. 4. 1964 zakotvujú, že zákonné zastúpenie (*zákonné oprávnenie konať za iného*) vzniká na základe zákona (*alebo rozhodnutia štátneho orgánu*) a že zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastupovanému (*teda v danom prípade zastupovanému štátu*), ako aj nadväzuje na všeobecnú procesnú úpravu o zastupovaní štátu v civilných (*občianskych*) súdnych konaniach podľa ustanovení § 21 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku (*do 30. 6. 2016*) a od 1. 7. 2016 podľa ustanovení § 73 Civilného sporového poriadku.

2.3. Medzi ústredné štátne orgány Slovenskej republiky (*ktoré sú okrem iného aj oprávnené konať za štát vo veciach zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom*) už od vzniku Slovenskej republiky nepretržite patrilo a patrí Ministerstvo financií SR. Ministerstvo financií SR nikdy nezaniklo ani nikdy nemalo a nemá univerzálneho právneho nástupcu, hoci druhoinštančný krajský súd arbitrážno-okultne nepravdivo, nepochopiteľne, nepreskúmateľne a prekvapivo vo svojom rozsudku z 21. 7. 2016 (*v časti 36 na strane 22 rozsudku*) tvrdí, že Úrad pre finančný trh bol „univerzálnym právnym nástupcom Ministerstva financií“, lebo – *podľa druhoinštančného súdu* – na Úrad pre finančný trh „prešla pôsobnosť Ministerstva financií SR, a to vrátane všetkých práv a povinností a majetku“, a to údajne podľa prechodných ustanovení § 32 ods. 3 zákona č. 329/2000 Z. z. (*účinného od 1. 11. 2000*) a § 57 zákona č. 96/2002 Z. z. (*účinného od 1. 4. 2002*). Tieto zákony (č. 329/2000 Z. z. a č. 96/2002 Z. z.) a ich prechodné ustanovenia sa však týkali iba zmeny pôsobnosti na štátny dozor (dohľad) v oblasti kapitálového trhu a poisťovníctva (*pričom § 32 ods. 3 zákona č. 329/2000 Z. z. vyžadoval uzavretie dohody vymedzujúcej rozsah preberaného majetku a záväzkov*). Tieto zákony (č. 329/2000 Z. z. a č. 96/2002 Z. z.) sa však nijako netýkali ani sa nemohli týkať žiadnej pôsobnosti Ministerstva financií SR ako ústredného štátneho orgánu, lebo medzi ústredné štátne orgány nepatril ani štátny Úrad pre finančný trh [*zriadený od 1. 11. 2000 do 31. 3. 2002 podľa zákona č. 329/2000 Z. z.*] a ani následný neštátny Úrad pre finančný trh [*zriadený od 1. 4. 2002 do 31. 12. 2005 podľa zákona č. 96/2002 Z. z.*]. Už len z týchto dôvodov nikdy nedošlo a ani nemohlo dôjsť k prechodu pôsobnosti na zastupovanie štátu vo veciach zodpovednosti (*občianskoprávnej zodpovednosti*) štátu za škodu (*spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom*) z Ministerstva financií Slovenskej republiky od 1. 11. 2000 na štátny Úrad pre finančný trh [*zriadený podľa zákona č. 329/2000 Z. z.*] a ani následne od 1. 4. 2002 na neštátny Úrad pre finančný trh [*zriadený podľa zákona č. 96/2002 Z. z.*], lebo na takýto prechod by bola nevyhnutná novelizácia zákona č. 58/1969 Zb., čo sa však nikdy nestalo. Keďže z Ministerstva financií SR nikdy na Úrad pre finančný trh neprešla a ani nemohla prejsť pôsobnosť na zastupovanie štátu vo veciach zodpovednosti štátu za škodu a Úrad pre finančný trh nemal žiadnu takúto pôsobnosť na zastupovanie štátu vo veciach zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tak – *ani na základe ustanovenia § 45 ods. 1 zákona o dohľade nad*

finančným trhom (zákona č. 747/2004 Z. z.) – takáto „neexistujúca pôsobnosť“ nikdy nemohla z Úradu pre finančný trh prejsť a ani neprešla na Národnú banku Slovenska. Pritom už aj Najvyšší súd SR ako dovolací súd judikoval [napríklad v uznesení NS SR sp. zn. 2 Cdo 149/2009 zo 16. 7. 2009], že „Národná banka Slovenska je nezávislá centrálna banka, má samostatnú právnu subjektivitu, nie je orgánom štátu a nemôže konať za Slovenskú republiku ako štátny orgán a ani zákonom č. 747/2004 Z. z. neprešla na ňu pôsobnosť zo zodpovednosti štátu za prípadnú škodu spôsobenú Úradom pre finančný trh“.

Pritom táto judikatúra Najvyššieho súdu SR bola a je známa druhoінстанčnému Krajskému súdu v Bratislave a aj prvoinstančnému Okresnému súdu Bratislava I z ich vlastnej činnosti minimálne od roku 2009, keďže napríklad uznesenie dovolacieho Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Cdo 149/2009 zo 16. 7. 2009 bolo vydané v právnej veci, ktorá na Okresnom súde Bratislava I bola predmetnom konania sp. zn. 9 C 227/2004 a na Krajskom súde v Bratislave bola predmetnom konania sp. zn. 4 Co 450/2007. Táto judikatúra Najvyššieho súdu SR teda pre druhoінстанčný Krajský súd v Bratislave [*ale už aj pre prvoinstančný Okresný súd Bratislava I*] je skutočnosťou známou z ich činnosti, ktorú tieto nižšie súdy boli povinné zohľadniť aj bez dokazovania a ktorú im netreba dokazovať a nedokazuje sa, a to vzhľadom na ustanovenia § 121 Občianskeho súdneho poriadku (*účinné do 30. 6. 2016*) a od 1. 7. 2016 vzhľadom na ustanovenia § 186 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Krajský súd v Bratislave však obsahovo rovnako (*že na Národnú banku Slovenska neprešla pôsobnosť zo zodpovednosti štátu za prípadnú škodu spôsobenú Úradom pre finančný trh*) konštantne rozhoduje aj v iných veciach, napríklad v rozsudkoch sp. zn. 15Co/134/2008-201 z 5. 11. 2008, sp. zn. 15Co/164/2008-136 z 10. 9. 2008, sp. zn. 15Co/124/2010-284 zo 14. 7. 2010, sp. zn. 4 Co 95/08-119 z 9. 7. 2008, sp. zn. 4Co 450/2007-181 z 18. 6. 2008, sp. zn. 8Co 53/2008-113 z 1. 7. 2008 a sp. zn. 8Co 117/2010-194 zo 7. 2. 2012.

Uvedenú judikatúru Najvyššieho súdu SR [*napríklad v uznesení NS SR sp. zn. 2 Cdo 149/2009 zo 16. 7. 2009*] však aj napriek argumentácii žalovanej priam odignoroval druhoінстанčný súd [*ale už aj prvoinstančný súd*], keďže druhoінстанčný súd túto judikatúrou síce spomenul pri argumentácii žalovanej, ale touto judikatúrou sa absolútne nezaoberal (*nevyrovnal*) a tým druhoінстанčný súd svoje konanie a rozhodovanie zaťažil hrubou vadou nedostatku riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku (*nepreskúmateľnosti rozsudku*), čo – aj podľa konštantnej súdnej judikatúry – je porušením základného práva účastníka konania (žalovaného štátu) na spravodlivé súdne konanie, ktoré je garantované podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb.), podľa čl. 36 ods. 1 ústavnej Listiny základných práv a slobôd (č. 23/1991 Zb.), podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (*vyhláseného pod č. 120/1976 Zb.*) a podľa čl. 6 ods. 1 medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (*vyhláseného pod č. 209/1992 Zb.*). Podľa konštantnej súdnej judikatúry nedostatok riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozsudku je porušením práva účastníka (strany) na spravodlivé súdne konanie, pretože účastníkovi (strane) sa tým odníma možnosť vnímať rozsudok ako logicky pochopiteľný celok a súčasne možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, a teda možnosť riadne konať pred súdom. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) OSP [*pozn.: od 1. 7. 2016 ide o § 420 písm. f) CSP*]. Presvedčivosť odôvodnenia rozsudku

znamená, že premisy uvedené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd na základe týchto premís dospel, sú pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, vzájomne bezrozporné a spravodlivé [*mutatis mutandis napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 171/2005 z 27. 4. 2006, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Cdo 172/2012 z 31. 3. 2010 a sp. zn. 5 Cdo 223/2014 z 27. 4. 2015 a nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 393/08 z 29. 4. 2009, I. ÚS 342/2010 z 8. 12. 2010, III. ÚS 198/2011 z 27. 7. 2011*].

2.4. Taktiež treba poukázať aj na konštantnú súdnu judikatúru (vrátane judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR) o procesnej legitimácii štátu (*Slovenskej republiky*) a o konaní za štát (*Slovenskú republiku*) v súdnych sporoch vo veciach zodpovednosti (*občianskoprávnej zodpovednosti*) štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., respektíve podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Najvyšší súd SR ako dovolací súd už judikoval [*napríklad v uzneseniach NS SR sp. zn. 7 Cdo 172/2012 z 26. 9. 2013 a sp. zn. 6 Cdo 149/2011 z 26. 9. 2012*], že vecnú legitimáciu účastníka (*strany*) konania (či už aktívnu alebo pasívnu) určujú práva a povinnosti vyplývajúce z hmotného práva. Označenie orgánu navrhovateľom (*žalobcom*) v návrhu, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti, však nie je otázkou vecnej pasívnej legitimácie štátu v konaní, respektíve s pasívnou legitimáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitimácia je stav, ktorý znamená že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva; k pasívnej legitimácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitimácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá žiadnu súvislosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka (*strany*) konania na strane odporcu (*žalovaného*). Štát ako účastník (*strana*) konania je označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný orgán, ktorý bude za štát konať. V prípade, ak navrhovateľ síce označí orgán, ktorý má za štát konať, ale uplatnený nárok do jeho pôsobnosti nepatrí, nejde o nedostatok podmienky konania či vecnej pasívnej legitimácie; ide o neúplnosť návrhu a o odstránenie tejto vady sa súd má pokúsiť. Pritom je povinnosťou súdu – bez zreteľa na označenie v návrhu – zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal orgán, do pôsobnosti ktorého patrí uplatnený nárok (R 48/1967). Pokiaľ by v konaní na žalovanej strane bola označená ako účastníčka konania Slovenská republika (štát) viackrát, teda ako žalovaná 1/, žalovaná 2/, žalovaná 3/ ..., nebolo by takéto označenie správne. Išlo by o vadu žaloby, na odstránenie ktorej (a obvykle aj na odstránenie s tým spojenou vadou petitu žaloby) je súd povinný vyzvať žalujúcu stranu. Aj v prípade, ak by proti štátu boli jednou žalobou uplatnené nároky spadajúce do pôsobnosti rôznych orgánov, alebo ak by bol proti štátu uplatnený nárok, ktorý by mohol byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a ktorý by tak mohol patriť do pôsobnosti rôznych orgánov, môže štát ako ten istý subjekt mať procesné postavenie žalovaného len jedenkrát. Ak uplatnený nárok proti štátu môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov a spadať tak do pôsobnosti rôznych orgánov, alebo ak uplatnené nároky sa týkajú pôsobnosti rôznych orgánov, nič nebráni, aby v konaní proti štátu ako jedinému žalovanému vystupovali ako subjekty konajúce za štát (v jeho mene) všetky tie orgány (prípadne aj právnická osoba oprávnená podľa osobitného predpisu), do pôsobnosti ktorých vec patrí, pričom každý z nich bude konať v mene štátu ohľadne toho nároku, ktorý sa týka jeho pôsobnosti. Pri rešpektovaní požiadavky na riadne a presvedčivé odôvodnenie rozsudku

musia byť z tohto odôvodnenia dostatočne zrejmé závery súdu o právnom posúdení jednotlivých nárokov a o ich opodstatnenosti či neopodstatnenosti.

Pritom táto judikatúra Najvyššieho súdu SR tiež bola a je známa druhoínštancnému Krajskému súdu v Bratislave a aj prvoinštancnému Okresnému súdu Bratislava I z ich vlastnej činnosti minimálne od roku 2012, keďže napríklad dovolací Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 6 Cdo 149/2012 z 26. 9. 2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 263/2009 a 7 Co 78/2010 z 19. 4. 2011 a zároveň zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 21 C 81/06-133 z 31. 10. 2008 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 21 C 81/06-175 z 23. 9. 2009 a vec vrátil Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie. Aj táto judikatúra Najvyššieho súdu SR teda pre druhoínštancný Krajský súd v Bratislave [*ale už aj pre prvoinštancný Okresný súd Bratislava I*] je skutočnosťou známou z ich činnosti, ktorú tieto nižšie súdy boli povinné zohľadniť aj bez dokazovania a ktorú im netreba dokazovať a nedokazuje sa, a to vzhľadom na ustanovenia § 121 Občianskeho súdneho poriadku (*účinné do 30. 6. 2016*) a od 1. 7. 2016 vzhľadom na ustanovenia § 186 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

Dokonca Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku sp. zn. 2Co/96/2013 zo dňa 29. 10. 2014 v kauze tzv. nebankového subjektu postupoval v zmysle tejto judikatúry Najvyššieho súdu SR tak, že žalovanú Slovenskú republiku ako odporkyňu I zároveň zastupovalo (konalo) v rozsahu svojej pôsobnosti až päť orgánov (inštitúcií), a to Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Národná banka Slovenska, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky a Rada pre vysielanie a retransmisiu. Pritom členkou senátu Krajského súdu v Bratislave pri rozhodovaní o rozsudku sp. zn. 2Co/96/2013 z 29. 10. 2014 bola aj terajšia predsedníčka senátu Krajského súdu v Bratislave v aktuálnom súdnom spore sp. zn. 10Co/25/2016 medzi žalujúcou poisťovňou Rapid a žalovanou Slovenskou republikou, ale ani jej poznatky o záväznej judikatúre Najvyššieho súdu SR sa zjavne nepremietli (*vzhľadom na pomer hlasov 3:0*) do súdneho rozhodovania o napadnutom nezákonnom rozsudku odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016.

2.5. Už len existencia rozporných, zmätočných a nezákonných výrokov rozsudkoch oboch nižších súdov [*teda výrokov druhoínštancného potvrdzujúceho rozsudku v spojení s prvoinštancným medzitýmym rozsudkom*] o priznaní základu nároku a aj o zamietnutí nároku proti žalovanému štátu, ďalej existencia skutočnosti, že na druhoínštancnom súde (*v dôsledku rozhodovacej súdnej činnosti*) už za žalovaný štát nekonal zákonom určený príslušný orgán verejnej moci – MF SR (*teda príslušný zákonný zástupca*), ako aj porušenie esenciálnych procesných práv žalovaného (štátu) až s intenzitou porušenia práva na spravodlivý proces – ktorého podstatou je hrubá vada absencie (nedostatku) riadneho, presvedčivého a preskúmateľného odôvodnenia druhoínštancného rozsudku a aj prvoinštancného medzitýmneho rozsudku (*ich objektívna nepreskúmateľnosť*) z hľadiska údajnej existencie vecnej pasívnej legitimácie žalovaného štátu ako žalovaného 1) a zároveň neexistencie vecnej pasívnej legitimácie žalovaného štátu ako žalovaného 2) – sú samé osebe opodstatnenými zákonnými dovolaciami dôvodmi podľa ustanovení § 420 a § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku na to, aby dovolací Najvyšší súd SR – *na základe § 449 ods. 1 a 2 CSP* – v celom rozsahu zrušil druhoínštancný rozsudok odvolacieho Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016 a aby zároveň zrušil aj medzitýmny

rozsudok prvoinštančného Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 zo dňa 12. 10. 2015, pretože nápravu [*teda zrušenie rozporných, zmätočných a nezákonných výrokov rozhodnutí nižších súdov o priznaní základu nároku a aj o zamietnutí nároku proti žalovanému štátu*] nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, ale je potrebné aj zrušenie medzitýmneho rozsudku prvoinštančného súdu.

III.

K údajnej zodpovednosti štátu za žalobcove vlastné pochybenia (za žalobcove kalkulácie „prinízkyh“ sadzieb poistného za poistenie) v žalobcových podkladoch k jeho úspešnej žiadosti o poist'ovacie povolenie

3.1. Žalobný nárok žalujúcej poisťovne Rapid – o ktorom rozpornými výrokmi svojich rozsudkov (druhoiňštančného a prvoinštančného rozsudku) rozhodli nižšie súdy tak, že zároveň priznali základ nároku a aj zamietli celý nárok proti žalovanému štátu – je založený na tvrdeniach, že žalovaný štát (SR) je zodpovedný za údajnú škodu (v žalovanej výške 32 189 864 eur s príslušenstvom) spôsobenú údajným (reálne neexistujúcim) nesprávnym úradným postupom pri dozore (dohľade) nad žalujúcou poisťovňou Rapid, a to údajným nesprávnym úradným postupom Ministerstva financií SR (ako dobového orgánu dozoru) pri povoľovanom konaní v roku 1995, ďalej údajným nesprávnym úradným postupom Ministerstva financií SR (ako dobového orgánu dozoru) pri kontrole na mieste v roku 1999 a aj údajným nesprávnym úradným postupom Úradu pre finančný trh (ako dobového orgánu dohľadu) pri dohľade na mieste v roku 2003.

Dopady údajného nesprávneho úradného postupu v období rokov 1995, 1999 a 2003 sa vraj prejavovali extra dlhodobo od roku 1995 až do roku 2008 (*teda až 13 rokov*) preto, lebo odborne neobozretná až laxná poisťovňa Rapid dlhodobo zotrvačne [*bez ohľadu na zmeny spoločenských, ekonomických a právnych reálií v období rokov 1995 až 2008*] používala svoje mylne vykonštruované kalkulácie „prinízkyh“ sadzieb poistného pre životné poistenie (*predovšetkým pre životné poistenie označované ako UDP-K a Kapitál*) a v dôsledku toho odborne neobozretná poisťovňa Rapid vraj utrpela údajnú škodu (*vrátane plánovaného ušlého zisku*) pri vykonávaní poisťovacej činnosti slobodným uzatváraním občianskoprávných poistných zmlúv (§ 37 ods. 1 OZ) zo strany poisťovne Rapid kvôli tomu, že odbornou samokontrolou (*sebakontrolou*) laxná poisťovňa Rapid si ešte v roku 1995 sama pre seba mylne vykonštruovala kalkulácie „prinízkyh“ sadzieb poistného za životné poistenie, že poisťovňa Rapid svoje vlastné mylné kalkulácie „prinízkyh“ sadzieb poistného dala v roku 1995 do svojho prapôvodného obchodného plánu činnosti z roku 1995 [*ktorý mal tvoriť jednu z príloh úspešnej žiadosti poisťovne Rapid o udelenie povolenia na podnikanie poisťovne*], že poisťovňa Rapid (*aj napriek svojim vlastným mylné nepresným podkladom*) nepodložene v roku 1995 dostala ňou požadované povolenie na podnikanie poisťovne [*v povoľovanom konaní v roku 1995 vedenom Ministerstvom financií SR ako dobovým orgánom dozoru*] a že prílišnú „nízkosť“ sadzieb poistného mylne vykonštruovaných (*v roku 1995*) a dlhodobo používaných samotnou poisťovňou Rapid nezistilo Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru nad poisťovníctvom*) ani pri kontrole na mieste vykonanej v roku 1999 (*s protokolom z 31. 7. 1999*) a následne ani Úrad pre finančný trh (*ako dobový orgán dohľadu nad poisťovníctvom*) pri dohľade na mieste vykonanom v poisťovni Rapid v roku 2003 (*s protokolom z 28. 5. 2003*).

Pritom poisťovňa Rapid tvrdí, že Ministerstvo financií SR vydaním požadovaného povolenia na podnikanie poisťovne (č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995) zároveň vraj schválilo a údajne záväzným sa stal aj poisťovňou Rapid predložený obchodný plán činnosti poisťovne Rapid z roku 1995 (*s hospodárením na prvé tri roky*), a to vrátane poisťovňou Rapid mylne vykonštruovaných kalkulácií „prinízkyh“ sadzieb poistného pre životné poistenie poskytované poisťovňou Rapid (*najmä pre poistenia UDP-K a Kapitál*). Toto podľa tvrdenia poisťovne Rapid primárne zapríčinilo vznik a narastanie údajnej škody vzniknutej poisťovni Rapid, za ktorú podľa žaloby vraj zodpovedá žalovaný štát (Slovenská republika) preto, lebo Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru*) pri povoľovanom konaní v roku 1995, ďalej Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru*) pri kontrole na mieste v roku 1999 a následne ani Úrad pre finančný trh (*ako dobový orgán dohľadu*) pri dohľade na mieste v roku 2003 neodhalili a nevytkli poisťovni Rapid chybnosť ňou samou mylne vykonštruovaných „prinízkyh“ sadzieb poistného pre životné poistenie v prapôvodnom obchodnom pláne činnosti poisťovne Rapid z roku 1995, čím orgány dozoru a dohľadu nad poisťovníctvom (MF SR, Úrad pre finančný trh) údajne najskôr schválili a urobili záväzným prapôvodný obchodný plán činnosti poisťovne Rapid z roku 1995 (*vraj pri vydaní poisťovňou Rapid žiadaného povolenia na podnikanie poisťovne z 30. 5. 1995*) a následne orgány dozoru a dohľadu (MF SR, Úrad pre finančný trh) neodhalením a nevytknutím mylnosti „prinízkyh“ sadzieb poistného v roku 1999 a v roku 2003 vraj „nepretržite vynucovali“ (*od roku 1995 až „donekonečna“*), aby poisťovňa Rapid svoje vlastné „prinízke“ sadzby poistného používala pri vykonávaní poisťovacej činnosti slobodným uzatváraním občianskoprávných poistných zmlúv (§ 37 ods. 1 OZ) zo strany poisťovne Rapid s jej klientmi (poistníkmi; poistenými), čo vraj v konečnom dôsledku spôsobilo vznik a postupné narastanie údajnej škody (*vrátane ušlého zisku*) pre poisťovňu Rapid.

Primárna podstata tohto údajného nesprávneho úradného postupu mala spočívať v tom, že v prvom polroku 1995 poisťovňa Rapid (*s vtedajším dobovým obchodným menom*) na Ministerstvo financií SR (*ako dobový orgán dozoru*) podala svoju žiadost' o udelenie povolenia na podnikanie poisťovne, pričom poisťovňa Rapid ako súčasť (prílohy) svojej žiadosti predložila aj svoj obchodný plán činnosti (*s hospodárením na prvé tri roky*) a svoje poistné podmienky, zložila vtedajšiu zákonom predpísanú peňažnú kauciu za svoju poisťovacu činnosť a podľa celkového výsledku konania a rozhodovania Ministerstva financií SR neboli zistené dôvody na odmietnutie udelenia žiadaného povolenia (§ 9 ods. 3 a § 10 ods. 1), poisťovňa Rapid splnila predpoklady na udelenie povolenia a poisťovni Rapid bolo udelené ňou žiadané povolenie na podnikanie poisťovne (č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995) podľa vtedajšieho dobového znenia ustanovení (vrátane ustanovení § 11 ods. 1, 2 a 3, § 10 ods. 1 a 3 a § 9 ods. 1 a 3 zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve (*teda zákona SNR č. 24/1991 Zb. v znení zákona SNR č. 25/1992 Zb. a zákona SNR č. 197/1992 Zb.*)).

Dôsledky údajného nesprávneho úradného postupu z obdobia rokov 1995, 1999 a 2003 vraj vyvrcholili tým, že prílišná nízkosť sadzieb poistného vykonštruovaných a používaných poisťovňou Rapid bola správne zistená pri komplexnom dohľade v poisťovni Rapid v rokoch 2007 a 2008 (*s dohľadovým protokolom z 21. 2. 2008*), ktorý vykonala Národná banka Slovenska (*ako dobovo nový orgán dohľadu nad poisťovníctvom*) a ktorého predmetom (*v rokoch 2007 a 2008*) bolo dodržiavanie vtedajšieho zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve (*teda vtedajšieho dobového znenia zákona č. 95/2002 Z. z. v znení*

neskorších predpisov). Pritom však **nikde z druhoінстанčného rozsudku** krajského súdu (ale ani z medzitýmneho rozsudku prvoінстанčného okresného súdu) **sa nedá zistiť ani racionálne pochopiť (nieto presvedčivo a preskúmateľne zistiť)**, v akom konkrétnom postupe by mal spočívať údajný nesprávny úradný postup v období rokov 2003 až 2008 (po zákonnom dohľade na mieste vykonanom v roku 2003 ešte Úradom pre finančný trh s protokolom z 28. 5. 2003).

3.2. V súvislosti s neobjektívnymi a nedôvodnými tvrdeniami druhoінстанčného súdu (ale aj prvoінстанčného súdu) – *ktoré si pozoruhodne submisívne osvojil líniu tvrdení žalobkyne o údajnom (reálne neexistujúcom) nesprávnom úradnom postupe z obdobia rokov 1995, 1999 a 2003* – je potrebné poukázať na relevantné (nie vyfabulované) dobové legitímne pravidlá pre podnikanie poisťovní a pre dozor (dohľad) nad poisťovňami podľa zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve [teda zákona SNR č. 24/1991 Zb. v znení zákona SNR č. 25/1992 Zb. a zákona SNR č. 197/1992 Zb., následne aj v znení novelizačného zákona NR SR č. 306/1995 Z. z. (účinného od 1. 1. 1996) a potom tiež v znení novelizačného zákona NR SR č. 306/1995 Z. z. (účinného od 1. 1. 2000)], ako aj na nadväzné relevantné ustanovenia vykonávacej vyhlášky Ministerstva financií SR č. 21/1993 Z. z. o ustanovení tvorby, použitia a spôsobu umiestnenia prostriedkov rezerv poisťovne (účinnnej od 25. 1. 1993 do 7. 5. 1996) a ďalej vykonávacej vyhlášky Ministerstva financií SR č. 136/1996 Z. z. o ustanovení tvorby, použitia a spôsobu umiestnenia prostriedkov rezerv poisťovne (účinnnej od 8. 5. 1996), ale tiež na následné relevantné ustanovenia (vrátane ustanovení § 31a) zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve účinného od 1. 3. 2002 [teda zákona č. 95/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov vrátane novelizačného zákona č. 186/2004 Z. z. (účinného od 1. 5. 2004)].

Pritom možno primárne poukázať na ustanovenia § 18 ods. 2 písm. b), § 21 ods. 1 písm. d) a § 18 ods. 4 (§ 18 ods. 3 od 1. 4. 2000) zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve, ktoré vymedzovali návrhy na zmeny dokumentov poisťovne, ktoré poisťovňa povinne predkladala dozornému orgánu, ako aj predvídali a regulovali možnosti a pravidlá postupu orgánu dozoru v prípade, ak poisťovňa uviedla nesprávne (*chybné*) údaje vo svojej žiadosti o povolenie na podnikanie poisťovne, ale aj napriek tomu bolo poisťovní udelené povolenie na podnikanie poisťovne (*pričom zákon umožňoval legálne sankcionovať poisťovňu iba pri uvedomelom uvedení nesprávnych údajov v žiadosti poisťovne, ale zákon neumožňoval sankcionovať poisťovňu pri mylnom uvedení nesprávnych údajov v žiadosti o povolenie*).

Zákon č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve v ustanoveniach § 18 ods. 2 písm. b) ukladal poisťovní povinnosť (do 28. 2. 2002) predkladať dozornému orgánu návrh na zmenu svojich poisťných podmienok, ale žiadne ustanovenia zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve (*ani neskoršie zákony o poisťovníctve*) nikdy (*okrem požadovania rozšírenia poisťovacieho povolenia*) neukladali poisťovní povinnosť dozornému orgánu predkladať návrh na zmenu jej obchodného plánu, teda poisťovňa (*aj poisťovňa Rapid*) bola oprávnená s odbornou starostlivosťou meniť si svoj obchodný plán (*pri starostlivom odbornom zohľadnení všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností*), čo je nepochybné aj podľa ustanovení čl. 2 ods. 3 Ústavy SR (č. 460/1992 Zb.) a čl. 2 ods. 3 ústavnej Listiny základných práv a slobôd (č. 23/1991 Zb.). Zákon č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve tiež v § 18 ods. 4 (*od 1. 4. 2000 v § 18 ods. 3*) vymedzil, že predmetom výkonu dozoru nie je poistenie jednotlivých subjektov (*teda predmetom dozoru neboli jednotlivé poisťné zmluvy*). V neposlednom rade zákon č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve v § 21 ods. 1 písm. d) uzákonil,

že dozorný orgán môže poisťovni zrušiť (*odňať*) povolenie na podnikanie poisťovne (*od 1. 4. 2000 odňať povolenie na vznik a podnikanie poisťovne*), ak dozorný orgán zistí, že poisťovňa vedome (*teda nie mylne*) v žiadosti o povolenie na podnikanie alebo jeho zmenu uviedla nesprávne údaje, ak pri pravdivosti (*správnosti*) údajov by poisťovňa povolenie na podnikanie nedostala. Ustanovenia zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve (*ani neskorších zákonov*) nikdy neumožňovali dozornému orgánu (orgánu dohľadu) sankcionovať poisťovňu za to, že poisťovňa mylne (*nie uvedomele*) uviedla nesprávne údaje vo svojej žiadosti o povolenie na podnikanie podľa zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve, pričom orgánom dozoru bolo poisťovni udelené povolenie na podnikanie podľa zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve. Preto sankcionovanie poisťovne za mylné (*nie uvedomelé*) uvedenie nesprávnych údajov v jej žiadosti o povolenie na podnikanie podľa zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve by odporovalo ustanoveniam čl. 2 ods. 2 Ústavy SR (č. 460/1992 Zb.) a čl. 2 ods. 2 ústavnej Listiny základných práv a slobôd (č. 23/1991 Zb.).

Taktiež treba poukázať na dobovo účinné znenie ustanovení § 13 ods. 2 písm. a), § 13 ods. 3 a § 29 zákona č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve, a to v dobe udelenia povolenia na podnikanie poisťovne pre poisťovňu Rapid (MF SR č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995). Zákon č. 21/1991 Zb. v tej dobe (1995) ustanovoval pre všetky životné poisťovne (*aj pre poisťovňu Rapid*), že poisťovňa musela vytvárať fond rezerv poistného (účelový poistný fond pre životné poistenie) a že poisťovňa mohla podľa svojho uváženia vytvárať zo zisku aj ďalšie účelové poistné fondy, pričom spôsob tvorby a použitia rezerv a fondov poisťovne ustanovoval vykonávací všeobecne záväzný právny predpis. Nadväzne vtedajšia vyhláška MF SR č. 21/1993 Z. z. o tvorbe, použití a spôsobe umiestnenia prostriedkov rezerv poisťovne (*účinná od 25. 1. 1993 do 7. 5. 1996*) vo svojom § 8 a § 9 ustanovovala pre všetky životné poisťovne (*aj pre poisťovňu Rapid*), že fond rezerv poistného ako technická rezerva životného poistenia je dlhodobý zdroj krytia záväzkov vyplývajúcich zo životného poistenia splatných v budúcom období a že životná poisťovňa svoj fond rezerv poistného tvorí zo zdrojov vymedzených v § 9 písm. a) až e) vyhlášky MF SR č. 21/1993 Z. z., a to podľa § 9 písm. a) aj z **prijatého poistného** zo životného poistenia „**vo výške určenej poisťovňou v kalkulácii poistného**“. **Aj toto ustanovenie preukazuje, že už v dobe udelenia povolenia pre poisťovňu Rapid (teda už v roku 1995) si kalkuláciu poistného určovala samotná poisťovňa (teda aj poisťovňa Rapid) a že kalkuláciu poistného pre žiadnu poisťovňu vôbec záväzne neurčoval orgán dozoru nad poisťovníctvom.**

Ďalej treba poukázať na dobovo účinné znenie ustanovení § 13 až § 14a a § 29 zákona č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve v znení novelizačného zákona č. 306/1995 Z. z., ktorý bol prijatý 13. 12. 1995 a nadobudol účinnosť od 1. 1. 1996 (*teda krátko po udelení povolenia pre poisťovňu Rapid .j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995*). Tento novelizovaný zákon SNR č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve od 1. 1. 1996 vo svojich vtedajších dobových ustanoveniach § 13, § 13a, § 13b, § 14 a § 14a zásadne zmenil zákonné pravidlá o vytváraní rezerv a fondov poisťovne a zároveň predpísal od 1. 1. 1996 nové zákonné povinnosti o platobnej schopnosti poisťovne. Podľa novelizovaného zákona SNR č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve od roku 1996 každá životná poisťovňa (*aj poisťovňa Rapid*) musela vytvárať rezervu na poistné budúcich období (*okrem predpísaného jednorazového poistného*), rezervu na poistné plnenie aj rezervu na životné poistenie, pričom spôsob tvorby a použitia rezerv a fondov poisťovne ustanovoval vykonávací všeobecne záväzný právny predpis. Nadväzne vtedajšia vyhláška MF SR č. 136/1996 Z. z. o tvorbe, použití a spôsobe umiestnenia prostriedkov rezerv poisťovne (*účinná od 8. 5. 1996*) vo svojom § 2, § 3 a § 6 ustanovila pre

všetky životné poisťovne (aj pre poisťovňu Rapid), že výška rezervy na poistné budúcich období sa určuje ako súhrn rezerv vypočítaných podľa jednotlivých poistných zmlúv (pričom matematicko-štatistické metódy boli prípustné len vtedy, ak nebolo možné túto rezervu určiť ako súhrn rezerv individuálne vypočítaných podľa jednotlivých poistných zmlúv), že výška rezervy na poistné plnenie sa určuje ako súhrn rezerv vypočítaných pre jednotlivé poistné udalosti (so zahrnutím všetkých predpokladaných nákladov spojených s vybavením poistných udalostí) a že výška rezervy na životné poistenie sa tvorí ako súhrn rezerv vypočítaných podľa jednotlivých zmlúv životných poistení (pričom matematicko-štatistické metódy boli prípustné len vtedy, ak ich výsledky boli približne rovnaké ako pri individuálnych výpočtoch podľa jednotlivých poistných zmlúv). Navyše, novelizovaný zákon SNR č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve od 1. 1. 1996 vo svojich vtedajších dobových ustanoveniach § 14a ods. 1 a 2 zakotvil, že každá poisťovňa (aj poisťovňa Rapid) je každoročne (najneskôr do 31. marca nasledujúceho roka) povinná dozornému orgánu preukazovať svoju platobnú schopnosť, ktorou sa rozumie schopnosť poisťovne uhradiť v príslušnom objeme a čase svoje záväzky vyplývajúce z uzavretých poistných zmlúv.

Poukázať treba na dobovo účinné znenie ustanovení § 12a ods. 1 a 2, § 28a ods. 1 a § 11 zákona č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve v znení novelizačného zákona č. 101/2000 Z. z. (účinného od 1. 4. 2000), podľa ktorých prílohou žiadosti o udelenie povolenia sa namiesto obchodného plánu činnosti poisťovne stal od 1. 4. 2000 návrh obchodno-finančného plánu poisťovne a podľa ktorých každá poisťovňa (aj poisťovňa Rapid) bola najneskôr do 31. 3. 2001 povinná zabezpečiť vykonávanie svojej poisťovacej činnosti tak, aby odborné činnosti (definovanie, analýzu a riešenie finančných programov v oblasti poisťovníctva) využívajúce metódy matematickej štatistiky, finančnej a poistnej matematiky vykonával odborne spôsobilý aktúár (teda každá poisťovňa najneskôr do 31. 3. 2001 okrem iného mala svojmu aktúrovi dať preveriť správnosť výpočtov a kalkulácií svojich sadzieb poistného, ak išlo o poistno-matematické výpočty a kalkulácie). Pritom každá poisťovňa (aj poisťovňa Rapid) bola povinná zabezpečiť aktúrovi prístup k všetkým údajom súvisiacim s tvorbou rezerv poisťovne, s ich umiestnením alebo s kalkuláciou poistného a taktiež každá poisťovňa (aj poisťovňa Rapid) bola povinná každoročne predkladať dozornému orgánu správu s vyjadrením aktúára (správu o tvorbe a použití prostriedkov rezerv poisťovne, správu o platobnej schopnosti poisťovne a o rozdelení podielov na prebytkoch poistného v životnom poistení s vyjadrením aktúára).

Dobovo následne treba poukázať na novelizáciu ustanovení § 788 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb.), ktorú vykonal zákon č. 95/2002 Z. z. (účinný od 1. 3. 2002) a ktorou bola od 1. 3. 2002 zrušená dovtedajšia pôsobnosť orgánu dozoru v poisťovníctve a požiadavka na schvaľovanie všeobecných poistných podmienok poisťovne (poistiteľa). Pritom na poistné zmluvy pre životné poistenie sa vždy vzťahovalo a vzťahuje sa slobodné uzatváranie zmlúv (§ 37 ods. 1 OZ) aj zo strany životnej poisťovne s tým, že životné poisťovne (vrátane poisťovne Rapid) majú zákonnú povinnosť (podľa § 43 Občianskeho zákonníka) preventívne dbať na to, aby sa už pri úprave zmluvných vzťahov (teda už pri príprave a uzatváraní poistných zmlúv) odstránilo všetko, čo by mohlo spôsobiť vznik rozporov [teda aj poisťovňa Rapid mala zákonnú povinnosť postupovať obozretne a zjavne nepostupovala obozretne pri príprave a uzatváraní každej svojej poistnej zmluvy]. Navyše, dobovo nový zákon č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve, ktorý nadobudol účinnosť od 1. 3. 2002, vo svojich ustanoveniach § 5 ods. 4 písm. g) bodoch 1 až 5 novo vymedzil

(od 1. 3. 2002) obsah obchodno-finančného plánu poisťovne, ktorý sa prikladá k žiadosti o udelenie povolenia na poisťovaciu činnosť tak, že obchodno-finančný plán poisťovne od 1. 3. 2002 už neobsahuje údaje o sadzbách poisťného ani o kalkulácii sadzieb poisťného.

V neposlednom rade treba poukázať aj na ustanovenia § 31a a § 70a ods. 1 zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve v znení zákona č. 186/2004 Z. z., ktoré nadobudli účinnosť od 1. 5. 2004 a ktoré každej poisťovni uložili povinnosť *„určiť výšku poisťného na základe poisťno-matematických metód tak, aby výška poisťného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých ich záväzkov vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a spôsobu ich umiestnenia“*.

Všetky uvedené skutočnosti o relevantnej právnej úprave činnosti poisťovní a dozoru (dohľadu) nad poisťovňami exaktne svedčia o neobjektívnosti, nedôvodnosti a nesprávnosti tvrdení druhoinštančného súdu (*ale už aj prvoinštančného súdu*) v jeho rozsudku o tom, že prapôvodný obchodný plán činnosti (*vrátane vlastných kalkulácií*) poisťovne Rapid z roku 1995 sa akýmsi nevýslovným (*konkludentným*) postupom mal stať pre poisťovňu Rapid údajne právne záväzným a nemenným (*temer zvečneným*) plánom na dlhoročnú dobu rokov 1995 až 2008. Pritom druhoinštančný súd (*ale už ani prvoinštančný súd*) porušil právny princíp „iura novit curia“ (*súd pozná právo*) aj princíp spravodlivosti (*fairness*) a zároveň porušil základné právo strany konania (*žalovaného*) na spravodlivé súdne konanie tým, že druhoinštančný súd (*ale už ani prvoinštančný súd*) vo svojom rozsudku prehliadol či zamlčal, nerešpektoval a nepreskúmateľne sa nevyrovnal s relevantnou právnou úpravou o podnikaní poisťovní, o slobodnom uzatváraní poisťných zmlúv a o výkone dozoru (dohľadu) nad poisťovňami, na ktorú poukazuje aj toto dovolanie a ktorú obsahovali predovšetkým ustanovenia zákonov týkajúce sa poisťovníctva (*najmä zákona SNR č. 24/1991 Zb. v znení neskorších predpisov a zákona č. 95/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov*) a ustanovenia nadväzných vykonávacích právnych predpisov (*najmä vyhlášky MF SR č. 21/1993 Z. z. a vyhlášky MF SR č. 136/1996 Z. z.*). Napríklad druhoinštančný súd (*ale už aj prvoinštančný súd*) prehliadli či zamlčali, arbitrárne nerešpektovali a nepreskúmateľne sa nevyrovnali ani len s už spomenutým ustanovením § 9 písm. a) vyhlášky MF SR č. 21/1993 Z. z. (*ktoré nadväzuje na ustanovenia zákona č. 21/1991 Zb.*), podľa ktorého každá životná poisťovňa (*teda aj poisťovňa Rapid*) už v roku 1995 svoj fond rezerv poisťného na životné poistenia tvorila aj z prijatého poisťného „vo výške určenej poisťovňou v kalkulácii poisťného“, čo samo osebe preukazuje, že kalkuláciu poisťného si už v roku 1995 určovala samotná poisťovňa (*teda aj poisťovňa Rapid*) a že kalkuláciu poisťného pre žiadnu poisťovňu vôbec záväzne neurčoval orgán dozoru nad poisťovníctvom.

Popri tom je prekvapivo nepreskúmateľná obsahová podstata rozsudkov oboch nižších súdov, z ktorej vyplýva, že nižšie súdy z hľadiska podnikateľského zdravia nepovažujú žalobkyňu za štandardne odborne spôsobilú poisťovňu, ale degradovali ju iba na akýsi ekonomicko-právny inertívno-autizujúci subjekt nesvojprávny, nespôsobilý a neschopný vnímať objektívnu realitu a vykonávať nielen štandardnú samokontrolu (*sebakontrolu*) a korekciu svojich vlastných plánov a svojej vlastnej činnosti (*vrátane neschopnosti štandardnej samokontroly a korekcie svojich vlastných kalkulácií poisťného*), ale tiež subjekt nespôsobilý a neschopný štandardne priebežne reagovať a prispôbovať sa jednak ani právnej regulácii a zmenám právnej regulácie o podnikaní poisťovní, o uzatváraní poisťných zmlúv a plnení záväzkov z poisťných zmlúv v medziach zákonného podnikania poisťovní a o výkone dozoru (dohľadu) nad poisťovníctvom a jednak ani všeobecne

známemu dynamickému vývoju a zmenám spoločenských aj ekonomických reálií (*vrátane zmien faktorov relevantných pre vykonávanie životného poistenia napríklad pokiaľ ide o vývoj priemerného veku dožitia, výskytu porúch zdravia a úmrtnosti obyvateľstva*). Pritom vývoj a zmeny spoločenských, ekonomických aj právnych reálií počas dlhého obdobia rokov 1995 až 2008 v prostredí ústavne chránenej hospodárskej súťaže bolo objektívne a priebežne potrebné starostlivo a obozretne zohľadňovať aj pri obchodnom plánovaní a kalkuláciách poisťovne Rapid a pri realizácii podnikateľských aktivít poisťovne Rapid (*na čo nepochybne nemohli dlhodobo postačovať nemenené pôvodné plány a kalkulácie poisťovne Rapid z roku 1995*). Pritom však aj na poisťovňu Rapid sa plne vzťahovala a vzťahuje zákonná domnienka o znalosti všetkých právnych predpisov (*vrátane predpisov o poisťovníctve*) zverejnených alebo oznámených v Zbierke zákonov SR, v Úradnom vestníku ES alebo Úradnom vestníku EÚ, ktorú ustanovil § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. (*pôvodne § 2 zákona NR SR č. 1/1993 Z. z.*) a § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z.

Všetky uvedené skutočnosti o dobovo relevantnej právnej úprave činnosti poisťovní a dozoru (dohľadu) nad poisťovňami v období od roku 1995 až do mája 2004 taktiež preukazujú, že **druhoinštančný súd (ale aj prvoinštančný súd) pri svojom konaní a rozhodovaní postupoval v rozpore s právnym princípom „iura novit curia“** [*súd pozná právo, respektíve súd je majstrom práva („the court is master of law“)*]. Podľa právneho princípu „iura novit curia“ (*súd pozná právo*) je súd plne zodpovedný za právnu kvalifikáciu veci, pričom súd nie je viazaný právnym názorom žalobcu či iných subjektov, ale súd má úradnú povinnosť (*ex offio*) posúdiť a právne kvalifikovať vec podľa všetkých relevantných právnych noriem. Právny princíp „iura novit curia“ (*súd pozná právo*) zohľadňujú aj ustanovenia § 186 ods. 1 Civilného sporového poriadku (*do 30. 6. 2016 ustanovenia § 121 Občianskeho súdneho poriadku*), ktoré v tejto súvislosti uzákonili, že v civilnom (občianskom) súdnom konaní netreba dokazovať a nedokazujú sa skutočnosti všeobecne známe, skutočnosti známe súdu z jeho činnosti (*napríklad judikatúra rozhodujúceho súdu*), ale nedokazujú sa ani právne predpisy zverejnené alebo oznámené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a tiež ani právne záväzné akty Európskej únie a Európskych spoločenstiev, ktoré boli zverejnené v Úradnom vestníku Európskych spoločenstiev alebo Úradnom vestníku Európskej únie. Pre všetky takto zverejnené právne predpisy a právne akty sa aj na súdy plne vzťahuje zákonná domnienka o ich znalosti zakotvená podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov SR (*do 31. 12. 2015 podľa § 2 zákona NR SR č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov SR*) a podľa § 2 ods. 1 zákona č. 416/2004 Z. z. o Úradnom vestníku Európskej únie.

3.3. V súvislosti s neobjektívnymi a nedôvodnými tvrdeniami druhoinsťančného súdu (*ale aj prvoinštančného súdu*) je tiež potrebné zdôrazniť, že druhoinsťančný Krajský súd v Bratislave nezohľadnil ani len skutočnosti, ktoré krajský súd pozná so svojej súdnej činnosti, a to predovšetkým zo súdneho spisu ku kauze sp. zn. 10Co/25/2016 (*v ktorej bol vydaný dovolaním napadnutý druhoinsťančný rozsudok z 21. 7. 2016*), prípadne ktoré druhoinsťančný krajský súd pozná zo svojej súdnej činnosti z civilných (*občianskych*) súdnych konaní o súdnych sporoch s účasťou poisťovne Rapid, napríklad o súdnych žalobách klientov (spotrebiteľov) proti poisťovni Rapid kvôli existencii (trvaníu) poisťných vzťahov či kvôli nárokom z poisťných zmlúv o poistení UPD-K alebo o poistení Kapitál.

Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku z 21. 7. 2016 sa skresľujúcim selektívnym „vytrháním“ izolovaných fragmentov odvoláva na časti listov Národnej banky

Slovenska sp. zn. ODT-7467/2012 z 30. 7. 2012 a sp. zn. ODT-13070/2013 z 2. 12. 2013, ktoré nepatria medzi odborné vyjadrenia vyžiadané súdom [vid' § 127 ods. 4 a § 128 OSP, respektíve od 30. 6. 2016 vid' § 206 a § 210 CSP]. Pričom však tento krajský súd v rozsudku z 21. 7. 2016 nevysvetliteľne arbitrárne zamlčal skutočnosť, že súčasťou spisu sp. zn. 10Co/25/2016 je tiež list Národnej banky Slovenska sp. zn. ODT-1355/2012 z 8. 2. 2012 (súdom očíslovaný ako spisové č. l. 371 a 372 aj ako č. l. 395 a 396), ktorý patrí medzi odborné vyjadrenia vyžiadané od NBS priamo Krajským súdom v Bratislave.

Svedectvom o skutočnosti, že druhoінстанčný súd skresľujúco selektívne „vytrhal“ izolované fragmenty časti listov Národnej banky Slovenska sp. zn. ODT-7467/2012 z 30. 7. 2012 (spisové č. l. 382 až 384) a sp. zn. ODT-13070/2013 z 2. 12. 2013 (spisové č. l. 397 až 399) je porovnanie obsahu týchto listov s obsahom druhoінстанčného rozsudku z 21. 7. 2016 (časti 17 na stranách 14 a 15 rozsudku). Podľa vyselektovaných „rozsudkových“ tvrdení druhoінстанčného súdu z listov NBS sp. zn. ODT-7467/2012 z 30. 7. 2012 a sp. zn. ODT-13070/2013 z 2. 12. 2013 vyplýva, že Ministerstvo financií SR, ako orgán štátneho dozoru nad poisťovníctvom do roku 2000, schválilo kalkulácie a sadzby poisťného po tom, ako zistilo, že sú poisťno-matematicky správne, čím sa vraj stali pre poskytovateľa poisťného záväznými a boli tak zárukou bezpečného fungovania poisťovne, pričom dodržiavanie schválených kalkulácií bolo predmetom pravidelnej kontroly orgánu štátneho dozoru nad poisťovníctvom a že podľa druhoінстанčného súdu je možné úradný postup Ministerstva financií SR a ostatných štátnych orgánov, ktoré následne vykonávali dozor (dohľad) nad žalobcom, vyhodnotiť ako nesprávny. Druhoінстанčný súd však v rozsudku z 21. 7. 2016 skresľujúco zamlčal, že v liste NBS sp. zn. ODT-7467/2012 z 30. 7. 2012 (na poslednej strane) je tiež uvedené, že „podľa právnych predpisov platných do roku 2002 bolo jednou z podmienok na udelenie povolenia na vznik a činnosť poisťovne tiež predloženie kalkulácií a sadzieb poisťného“, že „Postupnou harmonizáciou právnych predpisov Slovenskej republiky s komunitárnym právom bol slovenský poisťný trh plne liberalizovaný (najmä zásadnou rekodifikáciou práva poisťného trhu vykonanú zákonom č. 95/2002 Z. z.) (pozn. od 1. 3. 2002) a orgán dohľadu už nemá právomoc schvaľovať sadzby poisťného, či všeobecné poisťné podmienky“, že sadzby poisťného sa stali „predmetom voľnej hospodárskej súťaže“. V liste NBS sp. zn. ODT-7467/2012 z 30. 7. 2012 (na druhej strane) je zároveň uvedené, že ak „sú poisťovňa a pobočka zahraničnej poisťovne povinné určiť výšku poisťného na základe poisťno-matematických metód“ tak, že „**Poisťovňa a pobočka zahraničnej poisťovne ... sú povinné zhromažďovať a aktualizovať poisťno-matematické údaje a štatistické údaje týkajúce sa používania kritéria ... určujúceho poisťno-matematického faktora pri stanovení výšky poisťného a na výpočet poisťného plnenia, ak je ich stanovenie založené na poisťno-matematických údajoch a štatistických údajoch**“ a že „Významným ukazovateľom ekonomickej reálnosti niektorých typov poisťných odvetví sú tzv. poisťné rezervy, ktoré poisťovne vytvárajú taktiež podľa špecifických poisťno-matematických vzorcov“.

Druhoінстанčný súd vo svojom rozsudku z 21. 7. 2016 tiež hrubo porušil právny princíp „iura novit curia“ (súd pozná právo) aj princíp spravodlivosti (fairness) tým, že druhoінстанčný súd si skresľujúco vyselektoval časti jednotlivých viet z vyjadrenia „K otázke č. 4“ uvedeného v liste sp. zn. ODT-13070/2013 z 2. 12. 2013, pričom druhoінстанčný súd si arbitrárne vykonštruoval tvrdenie, že údajne až v dôsledku „vydania“ dohľadového protokolu NBS č. ODO-12990/2007 z 21. 2. 2008 sa stalo rozhodnutie MF SR (č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995) materiálne neplatným vo vzťahu k nesprávne

vypočítanému poistnému ÚDP-K. Pritom však toto skresľujúce tvrdenie druhoínštančného súdu hrubo odporuje zákonnej regulácii o určovaní výšky poistného účinnej už od 1. 5. 2004 podľa § 31a a § 70a ods. 1 zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve v znení zákona č. 186/2004 Z. z. [ktorým bola do slovenského právneho poriadku prebratá smernica Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/83/ES z 5. 11. 2002 týkajúca sa životného poistenia (Ú. v. ES L 345, 19. 12. 2002; mimoriadne SK vydanie Ú. v. EÚ, kap. 6/zv. 6)]. Zároveň toto skresľujúce tvrdenie druhoínštančného súdu vzbudzuje nepravdivý dojem o dohľadových protokoloch ako o vydaných rozhodnutiach NBS, čo je zasa v rozpore so zákonnou reguláciou o protokoloch NBS podľa § 10 a § 2 ods. 11 zákona o dohľade nad finančným trhom (zákona č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov), lebo dohľadový protokol nie je rozhodnutím a nevydáva sa (ale vyhotovuje sa), pričom dohľadový protokol možno využiť iba ako podkladový dôkazný prostriedok v rámci konania vedeného Národnou bankou Slovenska. Preto je arbitrárne a ústavne nekonformné tvrdenie druhoínštančného súdu v jeho rozsudku z 21. 7. 2016 (časti 27 na strane 18 rozsudku), že vyhotovenie dohľadového protokolu NBS č. ODO-12990/2007zo dňa 29. 10. 2007 údajne „pôsobí analogicky ako akt zrušenia tejto nezákonnej (nesprávnej) časti predmetného rozhodnutia Ministerstva financií SR“. Navyše, skutočný obsah poslednej vety z vyjadrenia „K otázke č. 4“ uvedeného v liste sp. zn. ODT-13070/2013 z 2. 12. 2013 je ten, že poisťovňa Rapid v dôsledku svojej „poistno-matematickej nesprávnosti už poisťovňa nemohla ďalej používať kalkulácie a sadzby poistného produktu UDP-K uvedené v obchodnom pláne činnosti poisťovne, čím sa stalo rozhodnutie MF SR vo vzťahu k poisteniu ÚDP-K materiálne neplatným.“.

Osobitne je potrebné poukázať na **odborné vyjadrenie NBS sp. zn. ODT-1355/2012 z 8. 2. 2012 (súdom očíslované ako spisové č. I. 371 a 372 aj ako č. I. 395 a 396)**, ktoré si od Národnej banky Slovenska vyžiadal priamo Krajský súd v Bratislave. Pritom však predmetné vyjadrenie NBS sp. zn. ODT-1355/2012 z 8. 2. 2012 bolo Krajským súdom v Bratislave nevysvetliteľne arbitrárne zamlčané v jeho rozsudku sp. zn. 10Co/25/2016-524 z 21. 7. 2016, ale paralelne toto odborné vyjadrenie Krajský súd v Bratislave využil v inom svojom rozsudku sp. zn. 6Co/191/2011 zo 16. 4. 2012 (IČS: 1209221909). **V krajskom súdom zmlčanom odbornom vyjadrení NBS sp. zn. ODT-1355/2012 z 8. 2. 2012 sa konštatuje**, že v prípade určitého počtu poistných zmlúv „poisťovňa Rapid nemá určenú výšku poistného tak, aby poistné zohľadňovalo všetky budúce záväzky z poistenia, v dôsledku čoho poisťovňa Rapid netvorila dostatočne výšku technickej rezervy na životné poistenie“, že „Poisťovňa Rapid sa aplikáciou nesprávnych poistno-matematických postupov vystavovala riziku, že v prípade dožitia sa poistného konca poistnej doby nebude mať dostatok finančných prostriedkov na výplatu dojednanej poistnej sumy na dožitie,“ že „Nesprávny poistno-matematický postup poisťovne Rapid bolo potrebné revidovať, nesprávne kalkulácie prepočítať a podľa vykonaného prepočtu prijať opatrenia, ktoré by odvrátili riziko nesprávnej tvorby technickej rezervy na životné poistenie“ a že poisťovňa Rapid sa s týmto svojim porušením zákona o poisťovníctve mohla vysporiadať nielen zmenou zmluvných záväzkov na základe dohody s poistenými aj iným spôsobom, ale ďalšou „možnosťou bol prevod dotknutých poistných zmlúv na inú poisťovňu alebo prefinancovanie nesprávne nakalkulovaných poistných produktov UDP-K z vlastných zdrojov poisťovne Rapid“. Zároveň v krajskom súdom zmlčanom odbornom vyjadrení NBS sp. zn. ODT-1355/2012 z 8. 2. 2012 sa konštatuje, že Národná banka Slovenska nie je oprávnená zaujať stanovisko, či je možné za nesprávny považovať úradný postup skorších orgánov dozoru nad poisťovníctvom, že NBS nehodnotí ani súladnosť postupu poisťovne

Rapid s Občianskym zákonníkom, ale „Z pohľadu NBS bolo správne, že nesprávne poistno-matematické postupy používané poisťovňou Rapid v súvislosti s produktom UDP-K a produktom Kapitál boli poisťovňou Rapid odstránené.“.

Rovnako druhoінstantný krajský súd v rozsudku z 21. 7. 2016 nevysvetliteľne zamlčal skutočnosť, že **súčasťou súdneho spisu sp. zn. 10Co/25/2016 ako spisové č. I. 78 je aj potvrdenie poisťovne Rapid, ktorým sama poisťovňa Rapid (svojím aktuárom) potvrdila pri dohľade na mieste v roku 2003, že na základe rozhodnutia MF SR z 30. 5. 1995 (MF SR č. j. 52/1024/1995) „Prvá česko-slovenská poisťovňa Rapid, a.s. ponúkala v rokoch 1995 – 2002 produkt životného poistenia UDP-K“ a poisťovňa Rapid tiež priznala svoju vedomosť, že „v súlade s poistno-matematickými zásadami, malo byť stanovené poistné s prihliadnutím na vyššiu poistnú sumu na dožitie“.**

Ďalej je podivuhodné, že Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku z 21. 7. 2016 (v časti 1 na strane 2, v časti 2 na strane 5, v časti 9 na strane 10, v časti 11 na strane 11, v časti 22 na strane 16 rozsudku) tvrdí, že orgány dozoru nad poisťovníctvom (MF SR, Úrad pre finančný trh aj pri kontrolách (dohľade) v rokoch 1999 a 2003 nezistili a nevytkli nedostatky v činnosti poisťovne Rapid (žalobcu) a tým vraj utvrdzovali (aj „domucovali“) poisťovňu Rapid v jej postupe. **Diametrálne inak však Krajský súd v Bratislave vo svojom rozsudku sp. zn. 6Co/191/2011 zo 16. 4. 2012 o poistnom spore (v prvom a treťom odseku zhora na strane 2) skonštatoval, že poisťovňa Rapid „žiadnym dôkazom nepreukázala nesprávne vyčíslenie poistného pri produkte UDP-K a jeho rozpor s poistno-matematickými metódami“.** Zároveň poisťovňa Rapid vo svojom odvolaní pre odvolací krajský súd vo veci sp. zn. 6Co/191/2011 priznala, že poistné v prípade poistného produktu UDP-K sa od 1. 5. 2004 dostalo do rozporu s vtedajšími novými ustanoveniami § 31a aj § 70a ods. 1 novelizovaného zákona č. 95/2002 Z. z. v znení zákona č. 186/2004 Z. z., podľa ktorých poisťovňa povinne musela na základe poistno-matematických metód určiť výšku poistného tak, aby výška poistného zabezpečovala trvalú splniteľnosť všetkých ich záväzkov vrátane tvorby dostatočných technických rezerv a spôsobu ich umiestnenia, pričom poisťovňa tiež musela najneskôr do 30. 4. 2005 zosúladiť svoje právne pomery s novelizovaným zákonom č. 95/2002 Z. z. v znení zákona č. 186/2004 Z. z.

Navyše, druhoінstantný krajský súd v napadnutom rozsudku z 21. 7. 2016 nevysvetliteľne zamlčal aj skutočnosti o tej istej veci so svojho skoršieho zrušujúceho rozsudku 2Co/315/2012 z 30. 4. 2015, v ktorom **krajský súd skonštatoval, že „Úrad pre finančný trh vykonal v čase od 18. 2. 2003 do dňa skončenia dohľadu ďalší dohľad na mieste u žalobcu a z Protokolu o vykonanom dohľade vyplýva, že u žalobcu bolo zistených viacero nedostatkov (nerentabilnosť a ne hospodárnosť poskytovaných úverov) s tým, že bolo konštatované, že žalobca nevykonával svoju činnosť spôsobom, ktorý zohľadňuje a minimalizuje riziká, nevykonáva svoju činnosť s odbornou starostlivosťou v záujme svojich klientov, keď nedostatočne kontroluje objektivnosť evidovaných údajov a nepredchádza riziku vlastných finančných strát“.**

Všetky uvedené skutočnosti o obsahu súdneho spisu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/25/2016 k súdnemu sporu medzi žalujúcou poisťovňou Rapid a žalovaných štátom, ako aj o všetky uvedené skutočnosti o rozhodovacej činnosti a judikatúre Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 10Co/25/2016 a aj v iných veciach svedčia o tom, že druhoінstančný Krajský súd v Bratislave pri svojom konaní a rozhodovaní ukončenom napadnutým rozsudkom z 21. 7. 2016 nezohľadnil ani len skutočnosti známe Krajskému

súdu v Bratislave priamo z jeho súdnej činnosti a dokonca ani relevantné skutočnosti zo súdneho spisu vo veci sp. zn. 10Co/25/2016, pritom tieto skutočnosti bol Krajský súd v Bratislave povinný zohľadniť aj bez dokazovania a netreba ich dokazovať (podľa § 186 ods. 1 *Civilného sporového poriadku a do 30. 6. 2016 podľa § 121 OSP*). Týmto Krajský súd v Bratislave porušil esenciálne procesné práva žalovaného (štátu) vrátane porušenia práva na spravodlivý proces.

3.4. V súvislosti s neobjektívnymi a nedôvodnými tvrdeniami druhoinštančného súdu (ale aj prvoinštančného súdu) o údajnom nesprávnom úradnom postupe v procese povoľovacieho konania je tiež potrebné poukázať na relevantnú súdnu judikatúru Najvyššieho súdu SR, ktorú nerespektoval druhoinštančný súd (ale ani prvoinštančný súd). Pritom **Najvyšší súd SR ako dovolací súd už judikoval [napríklad v rozsudku NS SR sp. zn. 3 Cdo 220/2010 z 30. 3. 2011]** pri posudzovaní splnenia predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci alebo zbytočné prietahy v konaní. Zároveň dovolací súd judikoval, že nie každá vada konania zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Aj podľa dovolacieho súdu, zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom nezakladajú nedostatky či pochybenia v priebehu konania, ktoré predchádzali vydaniu rozhodnutia, a to ani za situácie, že tieto nedostatky mali za následok vydanie nesprávneho rozhodnutia. Pokiaľ totiž správny orgán zisťuje a posudzuje predpoklady pre rozhodnutie, zhromažďuje a hodnotí podklady pre rozhodnutie, právne ich posudzuje a podobne, tak ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu individuálneho správneho rozhodnutia; pričom prípadné nesprávnosti či vady tohto postupu nachádzajú svoj odraz v obsahu rozhodnutia a môžu byť posudzované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Na takéto prípady, aj podľa dovolacieho súdu, slúži systém opravných prostriedkov v správnom konaní (§ 53 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní), ktorých účelom je dosiahnutie nápravy právnych alebo skutkových pochybení, ktorých sa dopustili prvostupňové správne orgány a právomoc odvolacieho orgánu preskúmať rozhodnutie prvostupňového orgánu (§ 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní).

Ilustratívne možno uviesť, že aj Krajský súd v Bratislave [*uznesením sp. zn. 2S/23/09-60 z 11. 10. 2010 potvrdeným uznesením NS SR sp. zn. 6Sžo/248/2011 z 30. 3. 2011*] judikoval, že skutočnosť, že u žalobcu bola nepriaznivá finančná situácia, podľa jeho tvrdenia, zapríčinená situáciou týkajúcou sa administratívneho konania, neskôr označovaného žalobcom za nezákonné, nemožno považovať za okolnosť, ktorá by nemala pôvod v podnikaní.

Taktiež treba poukázať na **konštantnú súdnu judikatúru (aj Najvyššieho súdu SR) o rozhodnutiach správnych orgánov, podľa ktorej len výrok rozhodnutia správneho orgánu obsahuje rozhodnutie vo veci, teda len vo výroku rozhodnutia sa záväzne určujú a len na základe výroku rozhodnutia vznikajú práva a povinnosti účastníkov správneho konania**. Výrok rozhodnutia správneho orgánu tvorí jadro a najdôležitejšiu časť celého rozhodnutia, lebo len výrok (*enunciát*) je záväzný ako jediná časť rozhodnutia a len výrok rozhodnutia je schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Pre adresátov rozhodnutia je teda záväzný len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie rozhodnutia ani

podklady pre rozhodnutie. Výrok rozhodnutia umožňuje účastníkom konania jednoznačne a určite poznať výsledok konania [*mutatis mutandis* napríklad rozsudky Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžp/20/2013 z 11. 12. 2014, sp. zn. 6Sžo 127/2007 z 28. 5. 2008, sp. zn. 2Sžo/3/2014 zo 16. 4. 2014, sp. zn. 10Sžso/51/2014 zo 17. 6. 2015, sp. zn. 6Sžo/39/2014 z 25. 3. 2015, sp. zn. 2Sžf/55/2012 z 31. 7. 2013 a sp. zn. 2Sžp/21/2012 z 19. 6. 2013, ale taktiež napríklad rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Sžso/51/2014 z 25. 11. 2013, sp. zn. 1S/263/2010 z 12. 7. 2012, sp. zn. 1S/32/2009 z 24. 3. 2011 a sp. zn. 3 S 37/2011-62, 3 S 118/2011-62 zo 16. 4. 2013, rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 14C/140/2005-170 z 13. 6. 2012].

V tejto súvislosti treba poukázať aj na arbitrárne a ústavne nekonformné tvrdenie druhoinštančného súdu v jeho rozsudku z 21. 7. 2016 (v časti 29 na strane 18 rozsudku), podľa ktorých poisťovňa Rapid ako žalobca údajne „nemal možnosť žiadnymi prostriedkami brojiť proti nesprávnosti predmetného rozhodnutia, ktorým Ministerstvo financií Slovenskej republiky vyhovel jeho žiadosti a vydalo mu v roku 1995 povolenie na vykonávanie podnikania v poisťovníctve“. Toto arbitrárne a ústavne nekonformné tvrdenie druhoinštančného súdu hrubo odporuje ustanoveniam § 53 až § 70 Správneho poriadku (zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní) v spojení s dobovo účinnými (1995) ustanoveniami § 9 ods. 1 zákona č. 21/1991 Zb. o poisťovníctve, podľa ktorých o žiadostiach o udelenie povolenia na podnikanie poisťovne sa uskutočňovalo správne konanie, pričom poisťovňa Rapid ako účastníčka správneho konania pred Ministerstvom financií SR mala v zákonom ustanovených lehotách právo podávať riadne aj mimoriadne opravné prostriedky [*odvolanie (rozklad), návrh na obnovu konania, podnet na preskúmanie mimo odvolacieho konania, žalobu v správnom súdnictve*] proti rozhodnutiu Ministerstva financií SR č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995. Pritom platí prezumpcia správnosti a zákonnosti vydaného správneho rozhodnutia s tým, že mimo rámca správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu (*rozhodnutia správneho orgánu*) s výnimkou preskúmavania správneho aktu so zreteľom na to, či ide alebo nejde o akt nulitný (ničotný). Uvedené skutočnosti pri svojom konaní a rozhodovaní hrubo arbitrárne a ústavne nekonformne nerešpektoval druhoinštančný Krajský súd v Bratislave (*ale ani prvoinštančný Okresný súd Bratislava I*), čím tiež porušil jeden z ústavných princípov delenia moci.

Zároveň treba poukázať aj na konštantnú súdnu judikatúru (vrátane judikatúry Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR), podľa ktorej mimo rámca správneho súdnictva všeobecný súd nie je oprávnený skúmať vecnú správnosť správneho aktu (*rozhodnutia správneho orgánu*) s výnimkou preskúmavania správneho aktu so zreteľom na to, či ide alebo nejde o akt nulitný (ničotný). **Správnosť a zákonnosť správnych aktov (rozhodnutí orgánov verejnej správy) možno preskúmať len procesným postupom v rámci správneho súdnictva a mimo rámca správneho súdnictva aj pre všeobecné súdy platí prezumpcia správnosti správnych aktov s výnimkou preskúmavania otázky nulitnosti (ničotnosti) správnych aktov** [*mutatis mutandis* napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR NS SR sp. zn. 3 Cdo 176/2013 z 26. 9. 2013 (publikovaný pod č. 127/2014 v čiastke 9/2014 Zbierky stanovísk NS a súdov SR), rozsudky NS SR sp. zn. 5 Cdo 198/2008 zo 17. 6. 2009, sp. zn. 3 Cdo 45/2008 z 26. 5. 2009, sp. zn. 2 Cdo 24/2007 z 29. 4. 2008 a sp. zn. 5 Cdo 157/2007 zo 14. 10. 2008 a sp. zn. 4 Cdo 123/2003 publikovaný v časopise *Zo súdnej praxe* pod č. 44/2005 a aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 364/08-39 z 2. 10. 2008].

Najvyšší súd SR tiež judikoval [napríklad v rozsudku NS SR sp. zn. 6Sžo/38/2013 z 30. 4. 2014], že pokiaľ je zákonom založené správne uváženie (úvaha) správneho orgánu o predmete rozhodovania (napríklad podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku), tak toto uváženie správneho orgánu nemôže súd nahradiť svojim vlastným rozhodnutím a ani súd nemôže skúmať účelnosť a vhodnosť vydaného správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 OSP).

3.5. Podstata druhoінстанčného rozsudku z 21. 7. 2016 [aj prvoінстанčného rozsudku z 12. 10. 2015] je založená a spočíva na vehementných tvrdeniach druhoінстанčného súdu (aj prvoінстанčného súdu) o tom, že Ministerstvo financií SR (ako dobový orgán dozoru) pri povoľovanom konaní v roku 1995 vraj tiež schválilo prapôvodný obchodný plán činnosti poisťovne Rapid z roku 1995 obsahujúci vraj aj poisťovňou Rapid mylne vykalkulované jej vlastné „prinízke“ sadzby poistného. Pritom tvrdenia o údajne schválenom a vraj právne záväznom obchodnom pláne činnosti poisťovne Rapid z roku 1995 (vrátane údajnej záväznosti poisťovňou Rapid mylne vykalkulovaných jej vlastných „prinízkyh“ sadzieb poistného) sa tiahnu priam celým druhoінстанčným rozsudkom z 21. 7. 2016 [ale aj prvoінстанčným rozsudkom z 12. 10. 2015] s dvoma prekvapivými a neodôvodnenými výnimkami (v časti 11 na strane 11 a v časti 12 na strane 12 druhoінстанčného rozsudku), podľa ktorých kalkulácie sadzieb poistného (kalkulačné vzorce sadzieb poistného) boli obsiahnuté v „dokumente Poistno-matematické metódy na výpočet poistného a technických rezerv“, respektíve v „dokumente Poistno-matematické modely produktov životného poistenia“ (teda neboli obsiahnuté v obchodnom pláne činnosti poisťovne), pričom tieto dokumenty nemožno stotožňovať s dokumentom „Obchodný plán činnosti“ poisťovne z roku 1995, ktorého rozsah a obsah v roku 1995 predpisovali vtedajšie dobové ustanovenia § 11 ods. 2 a 3 zákona č. 24/1991 Zb. o poisťovníctve (zákona SNR č. 24/1991 Zb. v znení zákona SNR č. 25/1992 Zb. a zákona SNR č. 197/1992 Zb.).

Zároveň **celkom nepochopiteľná a zarážajúca je skutočnosť, že súdny spis k súdnemu konaniu neobsahuje obchodný plán činnosti poisťovne Rapid z roku 1995 (ale ani iný obchodný plán činnosti poisťovne Rapid), teda v súdnom spise absentuje kľúčový listinný dokaz, na ktorom je založená a spočíva podstata druhoінстанčného rozsudku z 21. 7. 2016 (ale aj prvoінстанčného rozsudku z 12. 10. 2015).** To znamená, že druhoінстанčný rozsudok z 21. 7. 2016 (aj prvoінстанčného rozsudku z 12. 10. 2015) je už vo svojej podstate založený na sporných a dôkazne nepodložených vehementných tvrdeniach o obchodnom pláne činnosti, ktoré si druhoінстанčný súd (aj prvoінстанčný súd) dôkazne arbitrárne adoptovali od žalobkyne, čo spôsobuje nepodloženosť, nedôvodnosť, nepreskúmateľnosť, arbitrárnosť a nezákonnosť celého druhoінстанčného rozsudku z 21. 7. 2016 a rovnako aj celého prvoінстанčného medzitýmneho rozsudku z 12. 10. 2015.

3.6. Aj na základe uvedených skutočností je dôvodné konštatovať, že predloženie obchodného plánu na Ministerstvo financií SR ako orgán štátneho dozoru nad poisťovníctvom (v rámci konania č. 52/1024/1995) nemožno stotožňovať ani zamieňať s údajným schválením obchodného plánu poisťovne ani s údajnou právnou záväznosťou obchodného plánu poisťovne. Záväzný výrok rozhodnutia Ministerstva financií SR č. j. 52/1024/1995 z 30. 5. 1995 – ale ani vysvetľujúce odôvodnenie rozhodnutia – totiž neobsahuje absolútne žiadnu zmienku o údajnom schválení obchodného plánu poisťovne Rapid orgánom štátneho dozoru nad poisťovníctvom ani o údajnej právnej záväznosti obchodného plánu poisťovne Rapid, čo v rozpore so skutočnosťou klamlivo podsúva a tvrdí poisťovňa Rapid, ale čo taktiež tvrdí druhoінстанčný súd vo svojom rozsudku v rozpore

so základnými princípmi (zásadami) právneho štátu, najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti, ale aj v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR a zároveň v rozpore s právnym princípom „iura novit curia“ (*súd pozná právo*) aj princípom spravodlivosti (fairness), ktoré zaväzujú súd, aby konali a rozhodovali ústavne konformne v súlade s relevantnou právnou úpravou.

IV.

Neobjektívny a nezákonný výber a aplikácia „rozhodného“ zákona pre súdnu kauzu žalobkyne proti žalovanému štátu v škodovom spore

4.1. Druhoінстанčný súd vo svojom rozsudku z 21. 7. 2016 (v časti 9 na strane 10, v časti 26 na strane 17 a v časti 35 na strane 21 rozsudku) si svoj arbitrárny, nesprávny a nezákonný výber a aplikáciu zákona č. 514/2003 Z. z. (*teda nie zákona č. 58/1969 Zb.*) ako „rozhodného“ zákona pre súdny spor medzi žalujúcou poisťovňou Rapid a žalovaným štátom (*Slovenskou republikou*) zdôvodnil arbitrárnymi a ústavne hrubo nekonformnými (*realite odporujúcimi*) tvrdeniami, ktoré druhoінстанčný súd (*ale už aj druhoінстанčný súd*) prevzal a aplikoval v intenciách žalobných tvrdení žalujúcej poisťovne Rapid, že poisťovní Rapid údajná škoda vraj vznikla údajným nesprávnym „úradným postupom orgánov štátnej správy nad poisťovníctvom spočívajúcim v tom, že orgány štátneho dozoru nad poisťovníctvom v roku 1995 schválili a neskôr v roku 1999, resp. 2003 vo vzťahu k poisťovní (žalobca) kontrolovali a vynucovali matematicky nesprávne poistné kalkulácie“, že „proces posudzovania žiadosti žalobcu, a k nej priloženého obchodného plánu činnosti obsahujúceho sadzby poistného na poistenie ÚDP-K, vypočítaného v rozpore s matematicko-poistnými metódami, ako aj následné schválenie žiadosti žalobcu v časti týkajúcej sa takto nesprávne vypočítaného poistného na poistenie ÚDP-K, a tiež viaceré kontroly, ktoré nedostatok v nesprávne vypočítanom poistnom na poistenie ÚDP-K vôbec neodhalili, čím bol žalobca utvrdzovaný v ich správnosti; predstavuje jediný súvislý nesprávny úradný postup žalovaného, resp. jednotlivých orgánov, ktoré v jeho mene vykonávali počas viacerých časových období dozor nad poisťovníctvom“, že druhoінстанčný súd (*aj prvoinstančný súd*) údajný nesprávny „úradný postup žalovaného posudzoval podľa ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z., keďže ide o jeden celok, ktorý pretrvával od roku 1995 až do jeho skončenia v roku 2007“ a že poisťovňa Rapid (ako žalobca) sa o údajnej škode mohla dozvedieť údajne „najskôr dňa 29. 10. 2007“ [*kedy v zákonomnom protokole NBS č. ODO-12990/2007 z 29. 10. 2007 boli poisťovní Rapid správne vytknuté vady v sadzbách poistného na poistenie ÚDP-K*].

Pritom však **nikde z druhoінстанčného rozsudku** krajského súdu (*ale ani z medzitýmneho rozsudku prvoinstančného okresného súdu*) **sa nedá zistiť ani racionálne pochopiť** (*nieto presvedčivo a preskúmateľne zistiť*), v akom konkrétnom postupe mal spočívať údajný nesprávny úradný postup v období rokov 2003 až 2008 (*po zákonomnom dohlade na mieste vykonanom v roku 2003 ešte Úradom pre finančný trh s vyhotovením protokolu z 28. 5. 2003*).

4.2. V súvislosti s neobjektívnym a nezákonným výberom a aplikáciou „rozhodného“ zákona pre súdny spor žalujúcej poisťovne Rapid proti žalovanému štátu (*Slovenskej republike*) o náhradu údajnej škody, ktorá vraj bola spôsobená

údajným nesprávnym úradným postupom proti poisťovni Rapid v rokoch 1995, 1999 a 2003 a narastaním údajnej škody v období od roku 1995 až do roku 2008, je tiež potrebné poukázať na relevantnú súdnu judikatúru, ktorú nerešpektoval druhoinštančný súd (*ale ani prvoinštančný súd*). Najvyšší súd SR do určitej miery judikoval ako sa má riešiť otázku rozhodného zákona (*zákona č. 58/1969 Zb. alebo zákona č. 514/2003 Z. z.*) pre posudzovanie a rozhodovanie sporov o zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Pritom Najvyšší súd SR ako dovolací súd judikoval, že pokiaľ k žalobcom tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu malo dôjsť alebo k vydaniu nezákonného rozhodnutia malo dôjsť pred 1. júlom 2004 (*pozn.: pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z.*), tak vec je potrebné posúdiť a rozhodnúť podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z ustanovenia § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. totiž vyplýva, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (*pozn.: pred 1. 7. 2004*) a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona (*pozn.: pred 1. 7. 2004*), sa spravuje doterajšími predpismi. Doterajším predpisom podľa uvedeného je predovšetkým zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR je tiež uvedené, že 1. júla 2004 nadobudol účinnosť zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom v zmysle § 27 ods. 1 zodpovednosť za škodu podľa tohto zákona sa vzťahuje na škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona a na škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona (*pozn.: od 1. 7. 2004*); podľa § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ale zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. So zreteľom na to je potrebné vyriešiť otázku, kto by mal zodpovedať za škodu spôsobenú tzv. pokračujúcim škodovým dejom, počiatok ktorého spadal do obdobia účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy a koniec do obdobia účinnosti novej právnej úpravy. So zreteľom na zákaz retroaktivity je určujúce to, kedy došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda nie to, kedy došlo k vzniku škody [*mutatis mutandis napríklad rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 Cdo 76/2008 z 31. 3. 2010, sp. zn. 1 M Cdo 20/2009 z 30. 5. 2011, sp. zn. 1 Cdo 16/2005 z 31. 5. 2005 a sp. zn. 3 Cdo 129/2015 z 22. 6. 2016*].

4.3. Zároveň tiež možno poukázať na § 9 ods. 1 a § 20 zákona č. 58/1969 Zb., podľa ktorých právne vzťahy upravené zákonom č. 58/1969 Zb. patria medzi občianskoprávne vzťahy (ktoré v zásade nie sú enormne formalizované), pričom regulácia pre postupovanie žiadostí o predbežné prerokovanie sa vzťahuje iba na štátne ústredné orgány [*ktorých sústavu pôvodne vymedzoval zákon SNR č. 347/1990 Zb. v znení neskorších predpisov a od 1. 1. 2002 ich sústavu vymedzuje zákon č. 575/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov*]. Národná banka Slovenska (národná centrálna banka) medzi štátne ústredné orgány nepatrila ani nepatrí, teda na Národnú banku Slovenska sa nevzťahuje ani § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. Preto je právne nekompetentné, arbitrárne a absurdné tvrdenie odvolacieho súdu v jeho rozsudku z 21. 7. 2016 (v časti 38 na strane 22 rozsudku), podľa ktorého nekompetentne zaslaný list (žiadosť) jedného advokáta z 2. 5. 2008 (bez predloženia plnomocenstva od poisťovne Rapid pre advokáta) vraj Národná banka Slovenska údajne

sama prerokovala a rozhodla (??? občianskoprávne rozhodla ???). V skutočnosti Národná banka Slovenska iba sama za seba (nie za štát) jasne a jednoznačne oznámila priamo poisťovni Rapid, že NBS v celom rozsahu principiálne odmieta nekompetentne zaslané a absolútne neopodstatnené, nepodložené požiadavky, nároky a tvrdenia poisťovne Rapid.

4.4. Na základe prechodných ustanovení § 27 ods. 1 a § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. a aj súdnej judikatúry treba konštatovať, že zákon č. 58/1969 Zb. bol a je rozhodným zákonom pre posudzovanie a rozhodovanie predmetu súdneho sporu o náhradu údajnej škody medzi žalujúcou poisťovňou Rapid a žalovaným štátom (*Slovenskou republikou*), pretože k údajnému (*reálne neexistujúcemu*) nesprávnemu úradnému postupu proti poisťovni Rapid malo dôjsť v rokoch 1995, 1999 a 2003 (*teda ešte pred nadobudnutím účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.*), čo je kľúčové pre riešenie otázky rozhodného zákona, ktorým je zákon č. 58/1969 Zb. (*teda rozhodný nie je zákon č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov*).

V.

Absencia súčasnej existencie všetkých troch imanentných zložiek (údajného nesprávneho úradného postupu, škody aj kauzálneho nexusu) pre zodpovednosť štátu za žalovanú údajnú škodu

5.1. Druhoінстанčný súd vo svojom rozsudku z 21. 7. 2016 arbitrárne a ústavne neakceptovateľne a nepreskúmateľne neodôvodnil vznik údajnej škody spôsobenej údajným nesprávnym úradným postupom v údajnej príčinnej súvislosti (*údajnom kauzálnom nexuse*), pričom z týchto hľadísk druhoінстанčný rozsudok je povrchné nepresvedčivý, arbitrárny, nepreskúmateľný a nezákonný, pričom však ani iný nemôže byť vzhľadom na objektívnu neexistenciu údajného nesprávneho úradného postupu.

5.2. Pritom druhoінстанčný súd v rozsudku z 21. 7. 2016 (*v časti 17 na strane 14 rozsudku*) tvrdí, že síce „z výroku povolenia, ktoré Ministerstvo financií SR vydalo žalobcovi na podnikanie poisťovne, mu vyplýva iba právo (na podnikanie v poisťovníctve na území Slovenskej republiky)“, ale že súčasne s vydaním tohto povolenia žalobcovi (poisťovni Rapid) vznikli všetky zákonné povinnosti, ktoré zákon s vydaním tohto povolenia spája, „vrátane povinnosti podnikat' v poisťovníctve“. Zároveň druhoінстанčný súd v rozsudku z 21. 7. 2016 (*v časti 32 na strane 20 rozsudku*) tvrdí, že „ak by orgány štátu riadne vykonávali dohľad nad žalobcom), škoda by žalobcovi nebola nikdy vznikla, pretože od počiatku svojho podnikania by vyberal poistné na poistenie ÚDP-K v riadnej výške a vytváral by tak technické rezervy v dostatočnej výške, čo by mu umožnilo nielen zabezpečiť plnenie svojich záväzkov z poistných zmlúv, ale aj takto získané rezervné prostriedky investovať a zveľadiť tak svoj majetok“.

V tejto súvislosti treba poukázať na ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 2 ods. 2 ústavnej Listiny základných práv a slobôd a § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorých je nepochybné, že životné poisťovne slobodne uzatvárajú občianskoprávne poistné zmluvy pre životné postenie, teda poisťovňa Rapid po získaní ňou žiadaného povolenia nebola povinná a nemusela uzatvoriť ani jednu poistnú zmluvu pre poistenie ÚDP-K a rovnako ani jednu poistnú zmluvu pre poistenie Kapitál, ale poisťovňa Rapid slobodne podľa svojho

uváženia uzatvárala zmluvy pre poistenie UDP-K a aj zmluvy pre poistenie Kapitál. Pritom bez uzatvorenia zmlúv pre poistenie UDP-K a zmlúv pre poistenie Kapitál by poisťovni Rapid nevznikla ňou tvrdená údajná škoda, pričom už len táto skutočnosť svedčí o absencii príčinnej súvislosti medzi udelením povolenia pre poisťovňu Rapid a údajnou škodou poisťovne Rapid. Navyše, škoda ani neexistuje, keďže neexistuje nesprávny úradný postup.

5.3. Celkovo sa teda javí, že druhoінстанčný súd (*ale už aj prvoinstančný súd*) sa podivuhodným judikovaním pokúša presadiť stvorenie akejsi novátorsky kreatívnej povinnosti štátu (*či orgánov verejnej moci*) prepracovávať a dopracúvať podnikateľom ich obchodné plány či obchodno-finančné plány a aj stvorenie akéhosi novátorského práva na úspech v podnikaní na účet štátu, a to aj v prípade odbornej neobozretnosti až laxnosti podnikateľov, čo je ústavne nekonformné v prostredí ústavne chránenej hospodárskej súťaže, a to aj na poisťovacom trhu. Pritom takýto judikát by bol enormne rizikovo zneužívateľný nielen v sektore poisťovníctva, ale v celej podnikateľskej sfére.

Zároveň treba poukázať na súvisiacu konštantnú súdnu judikatúru, podľa ktorej každý podnikateľský subjekt, bez ohľadu na svoje postavenie, organizačnú formu alebo na to s akým majetkom podniká, vstupuje do oblasti vzťahov, ktoré znamenajú nielen nádej na úspech v podnikaní, na zisky, ale nevyhnutne so sebou nesú aj riziko neúspechu, strát a ďalších nepriaznivých dôsledkov [*mutatis mutandis napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 239/2011 z 26. 2. 2013, uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 796/2013-15 z 18. 12. 2013, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 104/2011-226 z 30. 6. 2011 a sp. zn. 8 Co 220/2013-65 z 30. 5. 2013, uznesenie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 7 C 107/2009-176 z 9. augusta 2010*]. Ďalej možno poukázať na konštantnú súdnu judikatúru, podľa ktorej pokiaľ sa podnikateľ dobrovoľne rozhodne podnikat' v takom rozsahu, že nie je schopný posúdiť rozsah záväzkov, ktorý na seba svojou činnosťou prevezme, alebo nie je schopný zabezpečiť si rezervné prostriedky na uplatnenie svojho práva, nemôže žiadať, aby dôsledky jeho nesprávnych podnikateľských rozhodnutí zaňho znášal štát [*mutatis mutandis napríklad uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/47/2011 z 31. 8. 2011*]. Taktiež treba poukázať na konštantnú súdnu judikatúru, podľa ktorej súčasťou práva podnikat' alebo vykonávať inú hospodársku zárobkovú činnosť (po splnení ustanovených podmienok pre vstup do podnikania) nie je záruka, že podnikateľ bude mať úspech vo svojej činnosti. Neúspech alebo strata podnikateľa vo svojej hospodárskej činnosti predstavuje podnikateľské riziko, ktoré musí znášať sám podnikateľ. Toto konštatovanie má oporu v ustanoveniach Obchodného zákonníka, ktoré podnikateľa definujú tak v rovine samotnej realizácie podnikateľskej činnosti, ako aj v rovine, ktorá je daná zodpovednosťou podnikateľa a v širšom zmysle znášaním hospodárskeho rizika za komplexnú podnikateľskú činnosť [*mutatis mutandis napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 67/06 z 15. 3. 2006, sp. zn. IV. ÚS 96/03 zo 7. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 358/06 z 30. 11. 2006, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 70/97 zo 16. 6. 1998*].

5.4. V súvislosti s problematikou zodpovednosti štátu za škodu treba tiež poukázať na konštantnú súdnu judikatúru, podľa ktorej pre zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím by bola nevyhnutná súčasná existencia všetkých troch imanentných zložiek, teda existencia nesprávneho úradného postupu alebo nezákonného rozhodnutia, existencia vzniku škody aj existencia príčinnej súvislosti (*kauzálneho nexusu*) medzi nesprávnym úradným postupom

alebo nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, a to aj pri rozhodovaní medzitýmnm rozsudkom (*medzirozsudkom*) s výnimkou samotnej výšky zistenej škody [*mutatis mutandis* napríklad rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 76/2008 z 31. 3. 2010 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 223/2014 z 27. 4. 2015].

VI.

Aspekty zákazu menového financovania podľa práva EÚ

6.1. V súvislosti so vzniknutou kauzou bolo a je potrebné – *aj na základe ustanovení § 186 ods. 1 Civilného sporového poriadku (§ 121 OSP do 30. 6. 2016)* – zohľadniť taktiež relevantné právne záväzné akty Európskeho spoločenstva a Európskej únie, predovšetkým smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2002/83/ES z 5. 11. 2002 týkajúcu sa životného poistenia (*Ú. v. ES L 345, 19. 12. 2002; mimoriadne slovenské vydanie Ú. v. EÚ, kap. 06/zv. 06*), ako aj zákaz menového financovania podľa platného čl. 123 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (*od 1. 12. 2009; úplné znenie Ú. v. EÚ C 202, 7. 6. 2016; oznámenie č. 486/2009 Z. z.*), podľa čl. 101 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva v dobovo platnom znení (*do 30. 11. 2009; úplné znenie Ú. v. EÚ C 321E, 29. 12. 2006; oznámenie č. 185/2004 Z. z.*) a podľa ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 3603/93 z 13. 12. 1993 (*Ú. v. ES L 332, 31. 12. 1993; mimoriadne slovenské vydanie Ú. v. EÚ, kap. 10/zv. 01*), ktoré tvoria kogentnú súčasť právneho rámca EÚ pre menu euro a ktoré majú prednosť aj pred zákonmi Slovenskej republiky (*podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy SR*) vrátane zákona č. 58/1969 Zb. a zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov (*zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci*).

6.2. Na Národnú banku Slovenska ako národnú centrálnu banku v Eurosysteme a Európskom systéme centrálnych bánk (*vrátane finančných prostriedkov a ostatného majetku Národnej banky Slovenska*) sa vzťahuje regulácia pre národné centrálné banky podľa práva EÚ vrátane zákazu menového financovania podľa platného čl. 123 Zmluvy o fungovaní Európskej únie [*do 30. 11. 2009 podľa čl. 101 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva v dobovo platnom znení*] a podľa ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 3603/93 z 13. 12. 1993 (*Ú. v. ES L 332, 31. 12. 1993*), ktoré tvoria kogentnú súčasť právneho rámca EÚ pre menu euro. Pritom pravidlá zákazu menového financovania podľa platného čl. 123 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (*do 30. 11. 2009 podľa čl. 101 Zmluvy o založení ES*) a podľa ustanovení nariadenia Rady (ES) č. 3603/93 z 13. 12. 1993 sú uvádzané, vysvetľované a zverejňované v periodických konvergenčných správach Európskej centrálnej banky ECB (www.ecb.europa.eu/pub/convergence). Taktiež najnovšia Konvergenčná správa Európskej centrálnej banky (ECB) z júna 2016 (*ako už aj skoršie správy*) obsahuje časť o zákaze menového financovania, ktorá sa nachádza na stranách 31 až 37 Konvergenčnej správy ECB z júna 2016. Pritom v Konvergenčnej správe ECB z júna 2016 sa opätovne konštatuje (*na str. 34*), že so zákazom menového financovania je nezlučiteľné aj to, aby sa národnej centrálnej banke (NCB) ukladalo prevzatie záväzkov z minulosti z dôvodu vnútroštátnej reorganizácie určitých úloh a povinností, napríklad v súvislosti s prevodom niektorých úloh v oblasti dohľadu na národnú centrálnu banku, ktoré v minulosti vykonával štát alebo nezávislé verejné orgány alebo subjekty, a to bez toho, aby národná centrálna banka bola plne chránená pred akýmkoľvek finančnými záväzkami vyplývajúcimi z takejto činnosti vykonávanej v minulosti. Preto dôsledkom zákazu

menového financovania (*ktorý má prednosť aj pred zákonmi SR*) je v Slovenskej republike taktiež skutočnosť, že na Národnú banku Slovenska nikdy neprešla a ani nikdy nemohla prejsť pôsobnosť zo zodpovednosti štátu za prípadnú škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci Úradom pre finančný trh alebo štátnym Ministerstvom financií Slovenskej republiky. Túto otázku by pri dovolacom konaní mal podľa potreby riešiť Najvyšší súd SR iniciovaním prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie v zmysle platného čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ (Ú. v. EÚ C 326, 26. 10. 2012).

VII.

Odňatie procesného práva žalovaného zaujať stanovisko aj k tvrdeniam žalobkyne v jej vyjadrení k podanému odvolaniu

7.1. Odvolací krajský súd v rozsudku zo **dňa 21. 7. 2016** (v časti 5 na strane 10) priam vizionársky zvestoval budúcnosť tak, že „Žalovaný 1/, ktorému odvolací súd doručil vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu **dňa 25. 07. 2016**, sa k nemu nevyjadril.“.

7.2. Keďže odvolací krajský súd svoj rozsudok vydal **dňa 21. 7. 2016**, ale až následne vyjadrenie žalobcu doručil **dňa 25. 07. 2016** žalovanému štátu (Národnej banke Slovenska), tak je absolútne jednoznačné a nepochybné, že samotný odvolací krajský súd odňal žalovanému procesné právo zaujať stanovisko k vyjadreniu žalobcu ešte pred vydaním druhoinštančného rozsudku odvolacieho krajského súdu zo dňa 21. 7. 2016. Týmto odvolací krajský súd (*druhoinštančný súd*) arbitrárne a ústavne nekonformne porušil esenciálne procesné práva žalovaného až s intenzitou porušenia základného práva na spravodlivý proces, čo je dovolací dôvod ustanovený v § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

VIII.

Sumarizácia a návrh na rozhodnutie dovolacieho súdu

8.1. Celkovo o rozsudku Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/25/2016-524 z 21. 7. 2016 treba konštatovať, že tento rozsudok je arbitrárny, ústavne nekonformný a nezákonný, pričom kľúčové tvrdenia druhostupňového súdu sú neopodstatnené, nepodložené a nedôvodné, nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú z nepreukázaných (nepreukázateľných) tvrdení žalobcu odporujúcich skutočnosti a tiež zo skresľovania, nerešpektovania a zamlčievania zistenej časti skutkového a právneho stavu veci o žalobcom uplatnenom nároku na náhradu žalobcovej údajnej (*reálne neexistujúcej*) škody. Pritom treba osobitne zdôrazniť, že neopodstatnené, nepodložené, nepreukázané, nedôvodné sú aj tvrdenia druhostupňového súdu o údajnom schválení a o údajnej právnej záväznosti obchodného plánu činnosti žalujúcej poisťovne Rapid [*ktorý vraj obsahoval aj údajne schválené chybné kalkulácie pre poistenia UDP-K a Kapitál*]. Zároveň treba zdôrazniť, že neopodstatnené, nepodložené, nepreukázané, nedôvodné a nezákonné sú taktiež kľúčové tvrdenia druhostupňového súdu o údajnom univerzálnom právnom nástupníctve Úradu pre finančný trh po Ministerstve financií SR s následným univerzálnym právnym nástupníctvom Národnej banky Slovenska po Úrade pre finančný trh, a to údajne aj v oblasti zastupovania štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Aj z týchto dôvodov je žalovaný štát presvedčený, že napadnutý

druhostupňový rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016 bol a je v kauzálnej (príčinnej) súvislosti nezákonným a nespravodlivým vyvrhnutím (vyústením) nerešpektovania relevantnej zákonnej úpravy o zastupovaní štátu a zodpovednosti štátu za škodu údajne spôsobenú pri výkone verejnej moci bývalými orgánmi dozoru nad poisťovníctvom [*ktorú obsahuje zákon č. 58/1969 Zb. a od 1. 7. 2004 zákon č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov*], nerešpektovania postupne sa meniacej relevantnej zákonnej úpravy o poisťovníctve [*ktorú obsahovali jednak tri zákony a novely troch zákonov o poisťovníctve (zákona SNR č. 24/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, zákona č. 95/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov (osobitne § 31a a § 70a ods. 1 zákona č. 95/2002 Z. z. v znení zákona č. 186/2004 Z. z.) a zákona č. 8/2008 Z. z. v znení neskorších predpisov) a nadväznú vykonávaciu všeobecne záväznú predpisov v oblasti poisťovníctva*], ďalej nerešpektovania relevantnej zákonnej úpravy o dohľade nad finančným trhom [*zákona č. 329/2000 Z. z., zákona č. 96/2002 Z. z. a zákona č. 747/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov*], ako aj nerešpektovania súvisiacich ustanovení Občianskeho zákonníka [*zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov*] a tiež nerešpektovania relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku.

8.2. Vydanie druhostupňového rozsudku bolo porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných princípov (zásad) materiálneho právneho štátu, *najmä princípu materiálnej spravodlivosti a materiálnej ochrany zákonnosti vrátane princípov riadneho a spravodlivého procesu, princípu právnej istoty a princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí súdov ako orgánov verejnej moci (keďže konajúci prvostupňový aj druhostupňový súd nepredvídateľne nerešpektoval relevantnú zákonnú úpravu ani relevantnú konštantnú súdnu judikatúru), ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní [legitímnej dôvery – the Legitimate expectation – der Vertrauensschutz – la confiance légitime (l'attente légitime)]*. Celkovo vydanie prvostupňového aj druhostupňového rozsudku bolo priam až odmietnutím spravodlivosti (*denegatio iustitiae*) a porušením ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovaných základných práv a slobôd žalovanej (*teraz odvolateľky*), predovšetkým základného práva žalovanej na spravodlivý proces a súdnu ochranu, ktoré je – *aj podľa konštantnej súdnej judikatúry* – garantované podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky [č. 460/1992 Zb.; ďalej tiež len „Ústava SR“] a podľa čl. 36 ods. 1 ústavnej Listiny základných práv a slobôd [ústavného zákona č. 23/1991 Zb.], ako aj podľa čl. 6 ods. 1 medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [vyhláseného oznámením č. 209/1992 Zb.] a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach [vyhláseného oznámením č. 120/1976 Zb.], pričom obidve tieto medzinárodné zmluvy (*teda Európsky dohovor aj Medzinárodný pakt*) majú prednosť aj pred zákonmi Slovenskej republiky (*podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR*).

8.3. Na základe všetkých skutočností a dôvodov uvedených v tomto dovolaní žalovaná (*teraz aj dovolateľka*) navrhuje, aby druhostupňový Krajský súd v Bratislave – ako vecne a miestne príslušný odvolací súd – na základe tohto odvolania vydal takýto

rozsudok:

1. Najvyšší súd SR v celom rozsahu zrušuje napadnutý druhostupňový rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 10Co/25/2016-524 zo dňa 21. 7. 2016 a zároveň

v celom rozsahu zrušuje medzitýmny rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 22C 372/2009-429 zo dňa 12. 10. 2015, pričom celú vec vracia na ďalšie nové konanie a rozhodnutie prvoinštančnému Okresnému súdu Bratislava I s tým, že pri ďalšom novom konaní a rozhodovaní je prvoinštančný súd aj odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

2. Najvyšší súd Slovenskej republiky priznáva žalovanej konajúcej prostredníctvom Národnej banky Slovenska náhradu trov dovolacieho konania, o ktorej výške a úhrade rozhodne prvoinštančný Okresný súd Bratislava I pri ďalšom rozhodovaní.

IX.

Toto dovolanie je za žalovaný štát (SR) podané Národnou bankou Slovenska a podpísané za Národnú banku Slovenska oprávnenou osobou v súlade s ustanoveniami § 9 ods. 1 zákona o Národnej banke Slovenska [*zákona NR SR č. 566/1992 Zb. v znení neskorších predpisov*], ustanoveniami § 20 ods. 2 Občianskeho zákonníka [*zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov*], ustanoveniami Civilného sporového poriadku [*zákona č. 160/2015 Z. z.*] a ustanoveniami pracovného predpisu NBS č. 18/1996 o postupe v súdnom, správnom a inom obdobnom konaní v právnych veciach Národnej banky Slovenska v znení neskorších predpisov.

V Bratislave dňa 26. 10. 2016

S úctou

JUDr. Stefan Hrčka, PhD.
generálny riaditeľ
odboru právnych služieb
Národnej banky Slovenska